ANT

Haftalık Dergi • 24 Haziran 1969 • Sayı 130 • 125 kuruş

Gençliğin Devrimci Mücadelesi Devam Edecektir

SORUYORUZ?

- ŞEHİT EDİLEN ÜÇ DEVRİMCİ GENCİN KATİLLERİ NEREDE?
- ALMANYA'NIN NAZİ ELÇİSİ TÜRKİYE'YE NASIL GİRDİ?
- TÜRK İŞ VE SSK, İŞÇİNİN 1,5 MİLYONUNU NE YAPTI?
- İŞÇİ HAREKETLERİNİ BASIN NEDEN HALKTAN GİZLİYOR?
- AVRUPA'DA DOKUZ TÜRK ÖĞRENCİSİ NEDEN KIYILDI?

HAFTANIN NOTLARI

15 haziran

Almanya'da Yürüyüş

■ **Berlin'deki Türk emekçileri, Türkiye Hükümeti tarafından kendilerinden 69 Mark haraç alınmak istenmesini protesto etmek üzere Berlinde bir protesto yürüyüşü düzenlemişlerdir. Polis Türkiye Konsolosluğu çevresinde önceden sıkı tedbir almıştır. Türkiye'li emekçiler Thedeur Heuss Meydanı'nda toplandıktan sonra ellerinde «69 DM haraç», «İş verin bize, geliyoruz size», «Kapitalizm ezilmeli», «Türk emekçisi Türk emeğine sahip çık», «İşçi Bulma Kurumu'nda haraç, gümrükte haraç, konsoloslukta haraç» yazılı dövizler olduğu halde marş söyleyerek yürüyüşe geçmişler ve Türkiye Konsolosluğu'nun önüne giderek protesto gösterisi yapmışlardır. Daha sonra ellerindeki dövizleri ve pankartları konsolosluğun kapısına bırakarak dağılmışlardır.**

Köylü'ye dâva

■ Proleter'den sonra köylülere seslenmek üzere KÖYLÜ adında yeni bir sosyalist gazete yayınlanmağa başlanmış ve bütün köylere dağıtılmıştır. KÖYLÜ Gazetesi'nin ikinci sayısı, Kızılcahamam'da sınıfları birbirine karşı husumete teşvik ettiği gerekçesiyle toplatılmıştır. KÖYLÜ, «Ankara, Yenişehir, Süleyman sinde yayınlanmakta olup Sırrı Sokak, No. 2/8» adrekövlü adresleri beklemektedir.

Komutanlar ne diyor?

Üniversite gençliğinin son haklı direniş hareketi sırasında Sükan'ın SS özentisi polisleri, misli görülmemiş bir hunharlıkla devrimci öğrencilere saldırmış, silah, cop, tekme, bomba kullanarak bir içsavaş havası yaratmıştır. Polisin zulmü bununla da kalmamış, bir kısım polisler, üniversite civarındaki Milli Savunma Öğrenci Yurdu'na da saldırmışlar, içeride öldürücü bombalar kullanmışlar, kapıları baltalarla parçalamışlar, yataklarında dinlenen gençleri öldüresiye dövmüşlerdir. Subay çocuklarına karşı önceden planlandığı anlaşılan bu vahşet daha da ileri götürülmüş yurttaki bazı kızların etekleri kaldırılarak coplarla ahlâk dışı hareketlerde bulunulmuştur. Saldırıya engel olmak isteyen yurdun yöneticilerinden iki emekli albay da polisler tarafından tartaklanmıştır. Bu zulmü yapan polisler bugün ellerini kollarını sallayarak dolaşırken, devrimci gençler hapishane köşelerinde süründürülmekte, hakim önüne çıkartılacakları günleri beklemektedirler. Polisten hesap soran yoktur. Bazı siyasi meselelerde iktidarın karşısına çıktıkları bizzat iktidarın başı tarafından açıklanan yüksek komutanlar, tüm devrimci gençliğe yapılan zulmü hiçe saysalar bile, kendi astlarının çocuklarına karşı girişilen hunharca muamele karşısında neden susmaktadırlar? Kasaba doktoru Sükan'ın zulmüne, Milli Güvenlik Kurulu neden «Hayır!» diyememektedir, «Yeter!» diyememektedir? Doğrusu merak edilmeğe değer...

16 haziran

Sonora Skandalı

■ Tarım Bakanı Dağdaş'ın Amerikan propagandası desteğinde yurda soktuğu ve iki yıldan beri ekimi yapılan «Sonora 64» buğdayı bu yıl da verim yerine fiyasko vermiştir. Doçent Osman Nuri Koçtürk, bu konuda yaptığı açıklamada, rekoltenin dışarıdan buğday ithal etmeyi gerektirecek kadar düşük olduğunu belirtmiş, Devlet Planlama Teşkilatı Müsteşarı Turgut Özal'ın Sonora'nın veriminin yüzde 400 arttığı şeklindeki iddiasını gerçeğe uymayan bir propaganda olarak nitelemiştir.

Toprak İşgali

■ **Dursunbey İlçesi'nin Akyayla Köyü halkı, yarısından fazlası köy tüzel kişiliğine ve hazineye ait araziyi işgal ederek sürmeye başlamıştır. 50 haneli köyden 31 ailenin topraksız olduğunu ve geçinemediğini söyleyerek toprağı işgal eden köylüleri muhtar kaymakama şikayet etmiş ve olayı incelemek üzere köye bir heyet gönderilmiştir.**

Zap Suyu'na köprü

■ Teknik Üniversite İnşaat Fakültesi Talebe Cemiyeti, diğer inşaat ve mimarlık örgütlerinin de katılmasıyla «Teknik Öğrenim Yurtiçi Çalışma Örgütü»nü kurmuştur. Örgütün amacının, yaz stajlarını kamplar kurarak ve yurt kalkınmasına katılarak, halka daha çok inerek değerlendirmek, halktan birşeyler alıp halka birşeyler vermek» olduğu açıklanmıştır. Örgüt ilk olarak bu yıl Hakkâri'nin geçit vermez Zap Suyu'na bir köprü kuracaktır. Köprünün yapımı için gençler maddi yardım kampanyası da açmışlardır.

Beraat etti

■ **Komünizm propagandası yaptığı iddiasıyla bir süre önce bir bekçinin ihbarı üzerine tutuklanan ve hakkında dâva açılan İETT Bağlarbaşı otobüs deposu şoförlerinden Ahmet Şengenç, Kadıköy Ağır Ceza Mahkemesi'ndeki duruşması sonunda suçsuz görülerek beraat ettirilmiştir.**

Sansür!

AP iktidarının sansür uygulaması, kargaları bile güldürecek bir ciddiyetsizlik içinde devam etmektedir. Son olarak bakanlar kurulunun bir kararıyla Lenin'in «Komünizmin Çocukluk Hastalığı» adlı kitabının Türkiye'ye sokulması yasak edilmiştir. Oysa bu kitap uzun süre önce türkçeye çevrilmiş ve Türkiye'de yayınlanmıştır. Halen bir çok kütüphanelerde bulunmaktadır. Kitap hakkında herhangi bir kovuşturma da açılmamıştır. Adli makamların suç görmediği türkçe bir kitabın yabancı dilde yapılmış baskılarının Türkiye'ye girmesinin yasaklanması yargı erki ile yürütme erki arasındaki çelişkiyi de ortaya koyan ilginç bir örnektir.

17 haziran

18 haziran

Türkeş'e soruyoruz!

Başbuğ Alparslan Türkeş, önceki hafta yaptığı bir konuşmada, komando kurslarının bu yaz döneminde daha da geliştirileceğini müjdelemiştir! Faşist komandoların marifetleri meydanda... Öğrenci yurtlarını, sosyalistlerin toplantılarını basmak, adam dövmek, kan dökmek! Ancak aklımıza takılan bir soru var: Bu MHP komandolarını finanse eden kimdir? Kulağımıza geldiğine göre, Ege'de özel hava alanı bulunan, köylüye zulmeden bir toprak ağasından gelmektedir bu değirmenin suyu... Türkeş'ten soruyoruz. Doğru mu?

Devrimciler kazandı

■ **Ankara Erkek Teknik Yüksek Öğretmen Okulu'nda yapılan öğrenci derneği seçimlerinde devrimcilerin adayı Metin Erdem 423 oy alarak başkan seçilmiş, sağcıların adayı ise ancak 289 oy alabilmiştir. Ayrıca, hükümet çevrelerince elde edilen ve boykotlara karşı çıkartılan eski yönetim kurulu da ibra alamamış, derneğin 80 bin lirasını yediği belirtilerek mahkemeye verilmiştir. Kongrede sağcı komandolar da olay çıkartmaya cesaret edememişlerdir. Öte yandan, Gazi Eğitim Enstitüsü'nde okul disiplin kuruluna rağmen bakanlık disiplin komisyonunca okuldan temelli çıkartılan devrimci Öğrenci Derneği Başkanı Zeki Sarıhan ile kardeşi Ayhan Sarıhan, Danıştay'ın yürütmeyi durdurma kararı üzerine okula dönmüşlerdir.**

Memurlar da direnecek

■ Personel Reformu Tasarısı kanunlaştırılmadan parlamentonun tatile girmesi, 783 bin memur ve hizmetliyi temsil eden kamu personeli sendikalarını harekete geçirmiştir. İlk defa bir direniş toplantısı yapacağını açıklayan Türkiye Kamu Personeli Sendikaları Konfederasyonu (Türk Per-sen) ve pek çok sendika, ortak bildirilerinde, «Artık Türk memur ve hizmetlisinin sabrı kalmamıştır. Eylemci, reformcu ve devrimci bir tutum ve davranış içinde, yurt sorunlarıyla iç içe olan sorunlarımızın çözülmesi için anayasal haklarımızın tümünü kullanarak direnişi sokağa çıkaracağız. Bu amaçla düzenlemekte bulunduğumuz direniş toplantımızı halkla elele yapacağız» demektedirler.

Tutuklu köylüler

■ **Amerikan sermayedarları ve işbirlikçilerine karşı direnen devrimcilerin saldırıya, baskıya uğramalarını yeren bir duyuru yayınladıkları için Malatya'da Hacı Tonak, Süleyman Kırteke, Teslim Töre, Köse Polat, M. Ali Özdoğan ve Ali Erdoğdu adındaki köylüler tutuklanmışlardır. Bunun üzerine Malatya'nın 39 köyü adına yüzlerce imzalı yeni bir bildiri yayınlanarak polis rejimi kurmak isteyen ve halktan yana olmayan iktidarın tutumu şiddetle protesto edilmiş ve tutuklu köylülerin desteklendiği açıklanmıştır.**

Tefeci zulmü!

■ Tefecilik konusu incelemek üzere kurulan meclis araştırma komisyonu, bir rapor hazırlayarak, özellikle Karadeniz bölgesinde fındık üreticisi köylülerin tefeciler tarafından, sömürüldüğünü ayrıntılı şekilde açıklamıştır. Komisyon, köylünün, tefeci korkusundan pazara inemediğini, cebinde berber parası dahi bulunmadığından veresiye traş olmak zorunda kaldığını, zorunlu gıda maddelerini daha ilerideki yılların ürününe mahsuben ve aşırı faizle tefeciden borç alarak sağlayabildiğini ifade etmek zorunda kalmıştır. Fındık üreticileri de başkente bir heyet yollayarak tefeci zulmünden bir an önce kurtarılmalarını istemişlerdir.

Yabancıya imtiyaz!

■ **İktidarın yabancı sermayeye imtiyaz tanıyan bir tutumu devam etmektedir. Almanya'daki işçilerimizin kurdukları İşbir Şirketi, bir süre önce Bandırma'da «polypropylene şeridinden dokunmuş torba ve kumaş halinde sentetik ambalaj malzemesi imal etmek» üzere bir tesis kurmuşlar, daha sonra bu tesisi genişletmek ve gümrük ertelemesinde yararlanmak için Devlet Planlama Teşkilatı'na başvurmuşlardır. Ancak DPT bu müracaatı haklı bir gerekçe göstermeden reddetmiştir. Ne var ki, yurtta Türk sermayesi ve emeğiyle kurulmuş bir şirket faaliyette olduğu halde, bakanlar kurulu 4.4.969 kararıyla Lübnan uyruklu Abdülgani Hinnavi ile Kemal Adi gruplarına aynı konuda fabrika kurma izni vermiştir. Böylece Türk işçilerinin kurduğu şirkete ağır bir darbe indirilmiştir.**

TİP'e saldırı

■ Kastamonu'da bir süre önce Atatürk anıtına konan TİP çelengini parçalayan faşist komandolar ile AP'li saldırganlar, bu defa da il merkezine tecavüz etmişler, tabelasını taşlamışlar, siyah ve yeşil boya atarak okunmaz hale getirmişlerdir. Kendisine tedbir alınması için başvuran TİP'lilere, Kastamonu valisi, gerekli tedbirin alınması yoluna gidileceğini söyleyeceği yerde tabelanın daha yukarı kaldırılması tavsiyesinde bulunmuştur!

19 haziran

Savcı köleleştiriliyor

■ Siirt merkez ve ilçe savcıları toplu halde bir bildiri yayınlayarak, Savcılar Kanunu'nun 18 aydan beri çıkartılmamasının nedenini açıklamışlar, kanunun çıkartılması için çaba harcamayan hükümeti ve parlamenterleri kınamışlardır. Bildiride Adalet Bakanlığı'nın keyfi tayinlerle savcıları büsbütün teminatsız hale soktuğu, adalet çarkının normal işlemesine engel olduğu, buna karşılık kayırılan savcıların bulundukları mahrumiyet bölgelerinden alınıp daha iyi imkanlı bölgelere gönderildiği, özellikle seçim düzeyine girilen şu günlerde politik düşüncelerle nakil ve tayinler yapıldığı da belirtilmektedir.

Karaborsa artıyor

■ AP iktidarının tam bir çıkmaza giren ekonomi politikası, birçok ihtiyaç maddelerinin karaborsaya düşmesine yolaçmıştır. Özellikle Kasım 1968'de 185 kuruş olan beton demiri, 325 kuruşa yükselmiş, demir ve çelik, ithal programı gerçekleştirilemediği için piyasadan çekilmiş ve karaborsa hızlanmıştır. Türkiye'nin demir madenleri Ereğli Demir - Çelik soygunu ile emperyalizme peşkeş çekilirken, demir ve çeliğin karaborsaya intikali de spekülatörlerin ekmeğine yağ sürmüştür.

20 haziran

Özel okul direnişi

■ Bir süre önce bazı özel yüksek okullarda başlayan direniş hareketleri 12 özel okula yayılmıştır. Bu okulların 17 bin 500 öğrencisi adına bir demeç veren Boykot Komiteleri İcra Konseyi Sözcüsü, özel okul ticaretine devletçi bir çözümyolu bulunarak son verilmezse, gelecek yıl özel okullarda da fiili durum yaratılacağını ve kayıt işlemlerine engel olunacağını açıklamıştır. Sözcü, «Bu soruna hükümet çare bulmazsa, biz bir çare bulacağız» demiştir. Boykottaki Ankara Zafer Mühendislik ve Mimarlık Özel Yüksek Okulu, sahibinin isteği üzerine polis tarafından işgal edilmiştir. Öğrencilere saldıran polisler, onbir öğrenciyi nezaret altına almışlardır.

Gençlik Kurultayı

■ Türkiye Milli Gençlik Teşkilatı, son olaylardan sonra, gençliğin geniş, disiplinli bir şekilde ve yurt ölçüsünde örgütlenmesini sağlamak ve devrimci gençliğin stratejisini tesbit etmek üzere 23 Haziran'dan itibaren basına ve çağrılılara açık olmak üzere «Devrimci Milliyetçi Demokratik Gençlik Kurultayı» toplamağa karar vermiştir. Bu kurultaya birçok devrimci gençlik örgütleriyle, devrimci sendikalar ve DİSK de katılmaktadır.

21 haziran

İzmir'de çatışma

■ CHP Lideri İnönü'nün ektiği nifak tohumları ilk kanlı meyvelerini İzmir'de vermiştir. İnönü, seçimden önce demokrasinin tehlikeye düşmemesi bahanesiyle üniversite sınavlarının eylüle bırakılmamasını, ya derhal yapılmasını, yada seçimlerden sonraya ertelenmesini istemiştir. Bundan cesaret alan bazı MTTB'li öğrenciler ne idüğü belirsiz zorbalar, Ege Üniversitesi'nde boykotu sürdüren devrimci gençlerin üzerine saldırarak sınavların derhal yapılmasını sağlamağa kalkışmışlardır. Zorbaların Yüksek Teknik Öğretmen Okulu Yurdu'nu basmak istemelerinden çıkan olaylarda molotof kokteyli, tabanca, çivili sopa ve taş kullanılmış, olaylar sırasında 5'i ağır olmak üzere 15 öğrenci yaralanmıştır. Bu olaylar üzerine sınavlar güze ertelenmiştir.

Kıyılan öğrenciler

■ Milli Eğitim Bakanlığı tarafından Almanya'da öğrencilikleri kaldırılan ve dövizleri kesilen Türk öğrencileri bu durumu TİP'e bildirmişler, ayrıca Danıştay'a da başvurmuşlardır. Öğrenciler ayrıca hafta sonunda Berlin'deki Türk Konsolosluğu önünde oturarak kararı protesto etmişlerdir. (Bu öğrencilere ilgili bir röportaj 15. sayfamızdadır.)

HAFTANIN YORUMU

DOĞAN ÖZGÜDEN

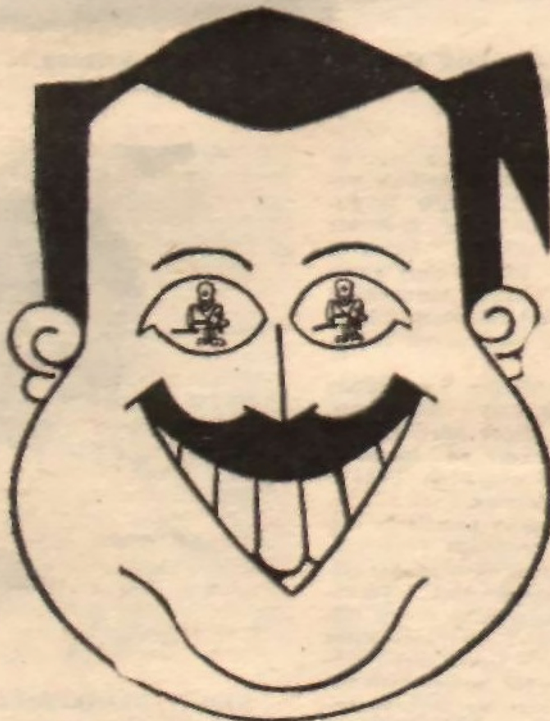
Kendimizi aldatmayalım!

AMERİKA Türkiye'de 35 milyon metrekare vatan toprağını fiilen ve resmen işgal altında bulundurduğu halde ağızlarından tek itiraz kelimesi sadır olmayan politika esnafı, devrimci gençlerin köhne bir medrese düzenini değiştirmek için üniversitelerde fiili durum yaratmaları karşısında kıyameti kopartıyor: «Demokrasi tehlikede, anayasa elden gidiyor...» **Yüzsüzlüğün, satılmışlığın, ihanetin böylesi herhalde tarihte pek görülmemiştir. Hangi demokrasi, hangi anayasa? Sadece Amerikan ordusunun işgali mi? Ya köylünün yıllaryılı alınteriyle suladığı, nasırlı elleriyle işlediği yüzbinlerce dönümlük toprakları gaspeden toprak ağaları? Ya binlerce kilometrelik sahil şeritlerini bir top basma fiyatına kapatan spekülatörler? Ya tüm yeraltı ve yerüstü servetlerimize elkoyan yabancı korporasyonlar? Bütün bunlar işgal değil mi, gasp değil mi? Kaldı ki, öğrencilerin yarattığı fiili duruma «işgal» suçlaması yöneltmek de imkansızdır. Çünkü üniversite, öğrencilerin kendi malıdır. Öğrenci bu bölgede elbette halka dönük bir eğitimin kurulması için savaşacak, elbette bir avuç çıkarcının emrine verilmiş köhne medrese düzenini sürdürmeye çalışan fetvacıların elinden üniversiteyi kurtarmaya çalışacaktır. Esasen, emperyalizmin ve egemen sınıfların hizmetindeki politika esnafının telaşı da bundandır. Göstermelik bir filipin demokrasisi paravanası arkasında «işgal» e karşı çıkarken, asıl savundukları şey, emperyalizm - komprador burjuvazi - toprak ağası - kapıkulu bürokrat ittifakının vatan toprakları, vatan sahilleri, üniversiteler, yeraltı ve yerüstü ulusal servetler üzerindeki gasp ve işgalidir.**

ANAYASAYMIŞ, demokrasiymiş... Hangi anayasa, hangi demokrasi? Biz, emperyalizme ve onun yerli işbirlikçilerine karşı savaşırken şehit edilen üç devrimciyi unutmadık, unutmayacağız da... Nerede Vedat'ın katili? Bir gece Teknik Üniversite öğrenci yurdunu basıp, sırf Amerikan emperyalizmine karşı çıktıkları için bütün gençleri kan banyosundan geçiren, Vedat'ı pencereden atıp yerlerde sürükleyerek şehit eden katiller, hâlâ belde tabanca, elde cop, **«huzur ve asayişin koruyucusu»** rolünde ortalıkta dolaşabiliyorsa, anayasadan, demokrasiden sözetmek kimin haddine? Onlar kanlı elleriyle aramızda ellerini kollarını sallayarak dolaşırken, yeni avlar peşinde koşarken, köhne eğitim düzenine karşı çıkan gençler zındanlarda süründürülürse anayasanın, demokrasinin sözü mü olur? Bugün **«ülkenin yüksek çıkarları»** adına anayasadan, demokrasiden söz edenlerin çoğu, işte Kanlı Pazar'da işlettikleri cinayetin kan lekesini hâlâ alınlarının ortasında görünmez bir lanet damgası halinde taşımakta devam edenlerdir. Onlar mı devrimci gençliğine anayasa, demokrasi dersi verecekler? Yağma yok beyler! Türkiye'nin gerçeklerini gören ve kurtuluş yolunun ne olduğunu artık çok iyi bilen devrimci gençlik, nasıl işbirlikçi medrese ulemasının derslerini suratlarına çarpmışsa, anayasa ve filipin demokrasisi derslerini de Amerika'dan icazetli iktidar ortaklığı peşinde koşan politika madrabazlarının suratına aynı şiddette çarpacaktır!

NE yazık ki, sorunların tesbit ve teşhisinde devrimci gençlikle beraber olan sosyalist partinin başkanı da, bir safhadan sonra «anayasayı, demokrasiyi savunmak» gerekçesiyle gençliğin devrimci eylemlerine karşı çıkar olmuştur. Sosyalist hareketin başında bulunanlar, olayları yargılarken çok dikkatli olmak zorundadırlar. Kanlı Pazar'da polisin gözleri önünde kanına girilmiş, üç kardeşini şehit vermiş bir gençlik, elbette «meşru müdafaa» halinde kendisini gerektiği şekilde savunacaktır. Bugün Türkiye'deki demokrasi, devrimci gençlerin, yazarların zındanlarda süründürüldüğü, buna karşılık kanlı katillerin ellerini kollarını sallayarak ortalıkta dolaştıkları bir filipin demokrasisidir. Kendimizi aldatmayalım. Anayasa, «kapitalist olmayan yolda» reformlara dahi imkan vermeyen «kamulaştırma» maddesiyle, sosyalistlerin yüzde yüz savunacakları bir anayasa değildir. Bayar'ın affını vesile yaparak anayasanın bir numaralı savunucusu kesilmek, hattâ bu arada demokrasiyle bağdaşmayacak anayasa müesseselerini dahi savunarak demokrasiye ve ha[...] ...desine karşı çıkmak, devrimci hareketin teminatı değildir. Tekrar edelim ki, Türkiye'de devrimci hareket meşruiyetini ne filipin demokrasisinden, ne de beş formalık bir yasalar anasından almaktadır. Onun gücü, tarihsel gelişme içinde gün geçtikçe daha fazla bilinçlenen devrimci sınıf ve tabakalardır. Kanlı zorbaların kol gezdiği bir ülkede, anti - emperyalist ve devrimci mücadeleyi ancak ve ancak bu devrimci güç zafere ulaştıracaktır.

·GÖZ GÖRE· YALÇIN ÇETİN·

'KÖTÜLÜK BAKANIN GÖZÜNDEDİR.'

TEZ

ANTİTEZ

SENTEZ

Doğan Özgüden 1 yıl hapis 6 ay sürgüne

Önceki hafta Şadi Alkılıç davası üzerine yazdığı yazıdan dolayı mahkum olan dergimiz sahibi ve yönetmeni Doğan Özgüden, geçen hafta da İstanbul Teknik Üniversitesi'nde Vedat Demircioğlu'nun öldürülmesi üzerine yazdığı **«Faşizmin Ayak Sesleri»** başlıklı yazıdan dolayı 1 yıl ağır hapis ve 6 ay Balıkesir'de sürgün cezasına mahkum edilmiştir.

ANT'ın 30 Temmuz 1968 tarihli 83. sayısında yayınlanan bu yazıda **«devletin emniyet ve muhafaza kuvvetleri»** tahkir edilerek Türk Ceza Kanunu'nun 159. maddesinin çiğnendiği iddiasıyla Cumhuriyet Savcılığı gerek Doğan Özgüden, gerekse sorumlu müdürümüz Alpay Kabacalı hakkında 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde dava açmış bulunuyordu.

Dava çok ilgi çekici bir seyir takip etmiş, başlangıçta yazının devletin emniyet ve muhafaza kuvvetlerini tahkir ettiğini ileri süren Cumhuriyet Savcısı, daha sonra dosyayı geri istemiş, yazıda devletin emniyet ve muhafaza kuvvetlerine değil, doğrudan doğruya hükümete hakaret olduğu mütalaasını vererek davayı bu gerekçeyle yenileyeceğini bildirmiştir. 5. Ağır Ceza Mahkemesi bu konuda bir karar verebilmek için duruşmayı 20 Haziran'a ertelemiştir.

Ne var ki, geçen hafta yapılan duruşmada cumhuriyet savcısının ve mahkeme heyetinin bazı üyelerinin değiştirildiği görülmüştür.

Duruşmada ilk olarak yeni savcı mütalaasını bildirerek, Özgüden ve Kabacalı'nın T.C.K.'nun 159. maddesine göre **«hükümetin emniyet ve muhafaza kuvvetlerini tahkir ettikleri»** iddiasıyla mahkum edilmelerini istemiştir. Savcılığın ikinci defa gerekçe değiştirmesi üzerine, gerek dergimiz avukatı Müşir Kaya Canpolat, gerekse Özgüden ve Kabacalı eski savunmalarını tekrarlamışlar, yazıda emniyet kuvvetlerini kamuoyu önünde küçük düşüren AP iktidarının eleştirildiğini belirterek yazının asıl hedefinin AP iktidarı olduğunu belirtmişlerdir.

Mahkeme heyeti bunun üzerine duruşmaya beş dakika ara vermiş, daha sonra duruşmayı tekrar açarak kararı tefhim etmiştir. Talip Güran başkanlığındaki mahkeme heyeti, yazıyı yazan Doğan Özgüden'i suçlu görerek T.C.K.'nun 159. maddesine göre **1 yıl ağır hapis ve 6 ay da Balıkesir'de sürgün** cezasına çarptırmış, yazıyı yayınlayan Alpay Kabacalı'yı ise suçsuz görerek beraat ettirmiştir. Özgüden'in birinci mahkumiyeti tecil edilmediği gibi, bu mahkumiyeti için de tecil söz konusu değildir.

Avukatımız Müşir Kaya Canpolat, kararı temyiz edecektir.

Öte yandan, 2,5 yıldan beri yetki ihtilafı nedeniyle mahkemeden mahkemeye dolaşan **«Cinayet Yerine İntihar»** yazısı dosyası da nihayet İstanbul Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'ne verilmiş ve Doğan Özgüden 15 Temmuz 1969 salı günü Selimiye Kışlası'ndaki askeri mahkemede yargılanmaya çağırılmıştır.

Bilindiği gibi, Doğu Anadolu bölgesine nükleer mayınlar yerleştirilmesi teşebbüsü üzerine yazdığı yazıda Doğan Özgüden, bu mayınların döşenmesinin bir savaş halinde milyonlarca Türk'ün ölümüne sebep olacağını açıklamış ve başta Milli Savunma Bakanı olmak üzere doğuya mayın döşenmesini isteyenleri şiddetle eleştirmişti.

Bu yazı üzerine Genelkurmay Başkanı Tural, İstanbul Birinci Ordu Savcılığı'na adli amir sıfatıyla resmi bir yazı gönderterek ANT'ı **«Bizim Radyo'nun Türkiyedeki organı»** olarak nitelemiş ve dergimiz sahibi ve yönetmeni Doğan Özgüden hakkında T.C.K.nun 153 ve 155. maddelerine göre **«askerleri kanunlara itaatsizliğe ve yeminlerini bozmağa teşvik, Türkiye halkını isyana teşvik»**ten dava açılmasını emretmişti. Ancak Askeri Savcılık, basın yoluyla işlenen

Politika esnafına soruyoruz:

Üç Devrimcinin Katilleri Nerede?

KOALİSYON YOLUNDA İNÖNÜ VE DEMİREL
— Devrimcilerin kanı üzerinde iktidar pazarlığı —

SEÇİM *sathımailinde* bütün gayret ve dikkatlerini, Amerika'nın icazetinde iktidarı ele geçirmeye, hiç değilse iktidarda birkaç sandalye kampmaya hasreden politika esnafı, bütün kirli oyunlarını bozan devrimci gençliğe karşı misli görülmemiş bir oportünistlikle en ağır saldırıları yöneltmekte, **«demokrasiyi savunma»** paravanası ardında kendi hasis ve kirli emellerini gerçekleştirmek için halkoyunu *aldatmakta* birbirleriyle yarış etmektedirler.

Huzur paşası, siyaset sahnesine sürdüğü **«eski demokratların affı»** meselesinin ardından, gençliğe tamamen cephe alarak yeniden **«demokrasi»** havarisi kesilmiştir. İnönü hafta başında bir demeç patlatarak, **«Yüksek öğrenimin büyük hocaları mana ve itibarını yitirmiş haldedirler. Bu yüzden her ailenin çektiği üzüntü hem tahammül edilmez, *hem tarif edilmez* hale gelmiştir»** demiş, daha sonra verdiği bir demeçte de öğrenci hayatında asıl olanın derslere devam etmek olduğunu ileri *sürmüş* ve bir zamanlar AP'lilerin dillerine doladıkları **«İşgal de bir, boykot da bir...»** sözlerini bu defa yüzde yüz tersine çevirerek siyasi hayatının en büyük demagojilerinden birini yapmıştır: **«Boykot ve işgali bir tutarmışım. Bu suretle işgali mazur *göstermişim*. Kestirme olarak bir cümle söyleyeceğim. Ben boykotu da, işgali de aynı mahiyette, yani zararlı olmakta aynı gözle görürüm.»**

Paşa'nın oyunu meydandadır. Amerika nasıl olsa kendisine iktidar için **«yeşil ışık»** yakmıştır. Tek başına olmasa bile, AP ile koalisyon halinde iktidara gelmesi yolu açılmıştır. Bunun için *AP'nin oylarını bölmesi* kafidir. Nitekim Bayar'ın affı meselesini ortaya sürdükten sonra AP adamakıllı sarsılmış, DP'lilerin oylarının Bayar tarafından başka bir partiye kanalize edilmesi, başka bir partiye verilmese bile çekimser bırakılması, böylece AP'nin oy oranının yüzde 50'nin altına düşürülmesi ihtimal dahiline sokulmuştur. Bayar da, **«kuyudan kurtulmak»** için İnönü'ye dört *elle sarılmış, onun yazdığı* senaryoya uygun olarak rolünü elhak güzel oynamaktadır. Geçen hafta başında **«birinci takım»**la birlikte yaptığı basın toplantısında AP'yi açıktan açığa suçlaması, AP seçmenlerini herhalde Süleyman Bey'in takımından hayli uzaklaştırmıştır.

Ancak tezgahladığı bu oyunun sonuca ulaşacağından emin bulunan İnönü'nün karşısına son anda büyük bir engel çıkmıştır. Devrimci öğrenci hareketleri... Öğrencilerin devrimci ve anti - emperyalist direniş hareketleri Paşa'yı tedirgin etmektedir. *Zira* iktidar icazeti alabilmek için Amerikan olağanüstü büyükelçisi McGhee'ye ve CIA ajanı Komer'e, **«Türkiye'de Amerikan aleyhtarı hareketlere hiçbir şekilde müsamaha etmeyeceğine»** dair söz vermiştir. Daha da önemlisi, tam seçim arifesinde öğrenci hareketlerinin şiddetlenmesinin iktidara oy kazandıracağı endişesi, geçen yıl Fransa'da mayıs - haziran olaylarını takiben yapılan seçimlerde De Gaulle partisinin mutlak çoğunluğu sağlamasından sonra Paşa'nın kafasına yer etmiştir. Paşa, *seçimlere gidilirken* ülkede tam bir huzur istemekte, AP'yi sadece **«eski demokratların affı»** ve **«Senato'nun işçi emekliliği tasarısını görüşmeden tatile girmesi»** kozlarıyla sıkıştırıp yıpratmak istemektedir. Eski Demokratların affı konusunda Bayar CHP'ye gereken hizmeti yaparken, kendi çağrısı üzerine parlamentoyu olağanüstü toplayamayan CHP bu defa Türk İş'in Amerikanofil sekreteri Halil Tunç'u piyasaya sürmüştür. İşçi sınıfını siyaset dışında tutarak sınıfına ihanetini tescil ettiren Tunç, CHP'den aldığı talimatla, **«işçiyi sokağa dökmek»** tehditlerine başvurmuş ve gerek meclis, gerekse senato başkanlarına müracaat ederek parlamentonun yeniden toplanmasını istemiştir. Tunç bir blöf daha sallamıştır: Bu isteği desteklemeyen politikacılar **«kara liste»**ye geçirilecek ve bunlara oy verilmemesi işçi seçmenlerden istenecektir. Tunç'un bu açıklaması üzerine CHP derhal bir açıklama yaparak Türk İş ile beraber olduğunu ilan etmiş, böylece Bay Tunç'un kara listesine girmemeyi, yani seçimlerde işçi oylarını ele geçirmeyi garantiye almıştır.(!)

Paşa eski demokratların ve işçilerin oylarını kendince garantiye aldıktan sonra, gençlik hareketleri engelini de bertaraf etmek için partisine derhal bir bildiri yayınlatmış, gençliği demokrasi düşmanlarının tahrik ettiği iddiasını tekrarladıktan sonra seçim arifesinde demokrasinin yeni öğrenci hareketleriyle tehlikeye düşmemesi için üniversite sınavlarının eylülde değil, mutlak surette ya temmuzda, yada seçimlerden sonra yapılmasını istemiştir!

Ne var ki, bugün gerek İstanbul, gerekse Ankara üniversitelerinde fakültelerin çoğunun sınavları *ertelenmiş, üstelik de* Danıştay seçimlerin eylülde yapılmasını kabullenmiştir. Bu durum karşısında Paşa herhalde kafasındaki tilkileri harekete geçirerek ve esasen emri altında bulunan büyük bürokrasiyi seferber ederek sınavların dilediği tarihlerde yapılmasını sağlayacaktır.

Aslında seçimler arifesinde herhangi bir olay çıkmaması, AP dışında, diğer partilerin de *işine gelmektedir* ve herhalde onlar da bu oyununda Paşa'yı destekleyeceklerdir.

Nitekim bütün partilerin hep bir ağızdan gençliğe *yönelttikleri* **«demokrasi düşmanlığı, saldırganlık, bozgunculuk, yıkıcılık»** suçlamalarından sonra Sükan'ın polisleri öğrenci avını büyük bir rahatlıkla sürdürmeye başlamış, bir kısım basın da, FKF'nin askeri bir darbeye zemin hazırlamak için öğrenci *hareketlerini* kışkırttığı *yolunda* düzmece itiraflar yayınlayarak bu gençlik düşmanlığı kampanyasını desteklemiştir. Bu haberlerin çıkmasından, hemen sonra da FKF Genel Başkanı Yusuf Küpeli ile Hukuk Fakültesi Fikir Kulübü Başkanı Atıl Ant hakkında tevkif müzekkeresi kesilmiştir.

Devrimci gençlik örgütleri ise, yaptıkları ortak açıklamada, FKF'nin anayasa çizgisinde demokratik kavga veren bir gençlik örgütü olduğunu belirterek **«Bütün uydurma, bölücü nitelikteki haberlere rağmen diğer devrimci gençlik örgütleriyle beraber *emperyalizme ve* işbirlikçilere karşı sonuna kadar dövüşeceğiz»** demişlerdir. FKF Genel Başkanı Küpeli de, bir gazeteye verdiği demeçte **«Askeri idare gelirse gelir. Bu bizim dışımızda, istek alanımızın dışında bir olaydır. Ama askeri idareye zemin hazırlayabilir gerekçesiyle direnme hareketinden vazgeçmeye de niyetimiz yoktur»** demiştir.

VEDAT DEMİRCİOĞLU
— Katil polis nerede? —

mahkum oldu

suçlara ancak sivil mahkemelerin bakabileceği gerekçesiyle yetkisizlik kararı vererek dosyayı sivil mahkemelere havale etmişti. Cumhuriyet Savcılığı da bunun üzerine 5. Ağır Ceza Mahkemesi'nde Özgüden hakkında dava açmıştır. Ancak 5. Ağır Ceza Mahkemesi dosyayı inceledikten sonra kendisi de **«yetkisizlik»** kararı vermiş ve dosyayı tekrar askeri mahkemeye havale etmiştir. Bunun üzerine Birinci Ordu Askeri Mahkemesi'nde Özgüden hakkında dava açılmıştır. 15 Temmuz'da başlayacak duruşmasında savcılık Doğan Özgüden'in söz konusu suçları işlediği iddiasıyla 7 yıla kadar hapsi istemektedir.

Böylece şimdiye *kadar Özgüden* hakkında *açılan* 23 davadan 5'i beraatle, 2'si mahkumiyetle sonuçlanmış olmaktadır. Özgüden'in halen görülmekte olan 16 davası daha vardır. Bu davalarda da toplam olarak 46 yıla kadar hapis, ayrıca 250.000 Lira tazminat talep edilmektedir. Bu davalardan biri **«sınıfları tehlikeli surette kin ve adavete teşvik»**, üçü **«cumhurbaşkanına hakaret»**, birisi **«emniyet ve muhafaza kuvvetlerine hakaret»**, birisi **«hükümete hakaret ve halkı isyana teşvik»**, üçü **«kesinleşmemiş mahkeme kararları hakkında mütalaa yürütmek»**, üçü **«şahsi hakaret»**, üçü de tazminat davasıdır.

Öte yandan, sorumlu müdürümüz Alpay Kabacalı geçen hafta **«Artık Yeter Bu Kanlı İktidar»** başlıklı yazıdan dolayı 3. Sorgu Hakimliği'nde açılan ilk tahkikatta ifade vermiştir. Kabacalı, **«Kanlı Pazar»**la ilgili bu yazı için verdiği ifadede, bu katliamın binlerce sanığının himaye edildiğini, buna *karşılık olayları objektif olarak yansıtan bir* yazı için soruşturma açıldığını belirterek savcının tutumunu yermiştir. Kabacalı, ayrıca Toplu Basın Mahkemesi'nde de, Sükan tarafından Ankara Emniyet Müdür Muavinliğine terfian atanan eski Konya Ereğlisi Kaymakamı Sabahattin Çakmakoğlu'nun bir tekzibini aynı punto harflerle yayınlamadığı iddiasıyla açılan davada yargılanmıştır.

Böyle Demokrasi Olmaz

Yaşar Kemal

Gene ortada bir takım sözler savrulmaya başladı: Amanın demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim. İsmet İnönüsünden Süleyman Demireline kadar bir telaş içindeler. İsmet Paşa demokrasi düşmanı dediklerine karşı çıkışlarını daha sert, daha yiğitçe yapıyor. Süleyman Demirele gelince o her zamanki gibi gene eveleme geveleme yapıyor, ne dediğini ancak şöyle böyle anlayabiliyoruz. Öteki demokrasi liderlerimiz de irili ufaklı bu, amanın demokrasi elden gitmesin kervanına katılıyorlar. Biz İsmet Paşayı bir demokrasi sever kabul ediyoruz. Haydi haydi, şu kör topal demokrasimizin babası kabul ediyoruz. Süleyman Demireli ve de komprador burjuvasını azıcık akıllı kabul ediyoruz. Onların, onlar için, demokrasiden başka çare olmadığını kavrayabildiklerini kabul ediyoruz. Komandolu Alpaslan Türkeş de haydi demokrasi istiyor diyelim. Haydi, Feyzioğlu da, istiyor, diyelim. Bölükbaşı da istiyor. Eeee, şu güzelim demokrasimize kim dokunabilir artık... Yaşasın güzelim demokrasimiz. Solcular da sağcılar da demokrasi istiyor. Memurlar askerler de demokrasi istiyor. Var mı şu satılı vatanda demokrasi istemeyen, yok...

Bize öyle geliyor ki, İsmet Paşa da içinde, şu kör topal demokrasiye hiç birimiz alışamadık gitti. İnanamadık da... Yirmi yıldır bu demokrasi sökmez diyenler daha çoğunlukta, Eeh, hakları da yok değil. Demokrasi, az gelişmiş aydınlık, ekonomili bir ülkede de olsa bir takım temeller ister. Bir demokrasi bir takım ilkelerden, temellerden yoksunsa o demokrasi erinde gecinde hapı yutar. İster İsmet Paşa aslanlar gibi demokrasi adına heykirsin, ister Süleyman Demirel anlaşılmaz bir şeyler kemkümlesin, bu demokrasi yaşamaz.

1 — Bir Şadi Alkılıç rezaletinin vuku bulduğu bir memlekette ağzımızla kuş tutsak o demokrasi yaşamaz. O, demokrasi değil, bir uydurmadır. Şadi Alkılıçı mahkum eden 142'nin yaşadığı bir sözümona demokrasi, demokrasi değildir. Bundan da vazgeçtik, sayın İsmet Paşanın kabinesinin Adalet Bakanı meclis kürsüsüne çıkıyor, Şadi Alkılıçı bağımsız mahkemelerden önce meclis kürsüsünde mahkum ediyor. Sayın Başbakan, demokrasimizin babası İnönü çıkıyor, aynı suçu işlemiş gazetenin yazı İşleri müdürü için «yazık oldu Kayhana» diyor ve Kayhan Sağlamer beraat ettiriliyor. Şadi Alkılıç mahkum oluyor. Bize sorarsanız tarih boyunca Türk Adaletinin en rezil mahkumiyeti budur. Böyle bir mahkumiyetin verildiği çağda yaşadığımızdan dolayı gelecek kuşaklardan, kendimizden, insanlıktan utanç duymalıyız. Ve daha Şadi Alkılıç mahpuslarda çürüyor. Hem de hasta, hem de bakımsız. Demokrasi adına katillik... Amanın demokrasi gidiyor... Amanın ha... Hay demokrasinizle bin yaşayasınız.

2 — Vedat Demircioğlu rezaletinin vuku bulduğu bir ülkede de demokrasi yaşamaz. Bir sabah saat dört sularında Bay Sükanın komandoları, sözüm ona toplum polisleri İstanbul Teknik Üniversitesinin yatakhanesine giriyorlar, şöyle güzelce uykularındaki öğrencileri coptan geçiriyorlar. Çocukları kana buluyorlar uykularında... Vedat Demircioğlunu da öldürüyorlar. Geriye kalanları da çekip mahkemelere tevkif ettiriyorlar.

Bu da dünyanın görmediği bir çirkinlik, bir onursuzluk. İnsanın tüyünü diken diken eden bir zulüm. İnsanlık tarihinin gördüğü en pis işlerden birisi... Gece yatakhaneyi bas, uykudaki yavruları şöyle bir iyice dayaktan geçir, birisini öldür. Sonra o uyuyanların yedikleri dayak yetmiyormuş gibi al tevkif et... Sonra Vedat Demircioğlunun katilleri Sükan komandoları elini kolunu sallaya sallaya, bir milletin vicdanını çiğneye çiğneye memlekette dolaşsın, hem de halkın verdiği vergiden maaş alsın... Bir yıldır da ne parlamentodan, ne Cumhurbaşkanından, ne Cumhuriyet Başsavcılığından, ne Genel Kurmaydan, ne parti liderlerinden bir ses çıkmasın... Sonra demokrasi yaşayacak öyle mi? Sonra bu demokrasiye kimse dokunamaz palavraları, öyle mi? Haydi sen de canım oradan...

3 — Önüne gelen kitabı, canının istediği gibi toplat... Yazarları, basımevi sahiplerini mahkum et, mahpuslarda süründür. Sonra da bunun, bu zulmün, bu faşizmin adına demokrasi de. Kime yutturuyorsunuz efendiler. Türkiyede toplatılan kitapların listesi dünya mizah tarihine geçecek, bir milletin bir çağını küçültecek korkunç bir belgedir. Bu kıraç toprakta da demokrasi yeşermez. Yeşerir mi? Haydi canım sen de...

4 — Türkeş komandoları bir kara rüzgâr gibi memleketin üstünde dolaşıyor. Tiyatro basmak onlarda... Üniversite basmak... Resim sergilerini basmak. Tiyatrolara dinamit atmak... Türkiyenin sili kıran, başkesenleri bunlar... Türkiyede bunların işledikleri suç için kanun işlemez. Demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim. Sahiden vermeyelim. Haydi canım sen de...

5 — Ahlak bozucu baldır bacak filmleri, Amerikan filmlerinin kopyaları filmler ortalıkta cirit atsın, sen en ciddi eserleri yasakla. Bu rezaleti de demokrasi adına yap... Amanın demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim... Vermeyelim efendiler, vermeyelim. Bu iğrenç filmler demokrasisi, bu kültür yozlaştırması demokrasisi, bu milli olan her şeye düşman olma demokrasisi... Demokrasi düşmanlarına fırsat vermeyelim... Haydi canım sen de...

6 — Devlet dairelerinde burjuva olmayan, ya da kompradorluğu tutmayan her vatandaşa düşmanlık. Düpedüz düşmanlık. Bu düşmanlık toprağında da demokrasi filizlemez bile. Filizler mi? Haydi canım sen de...

Ya Şadi Alkılıç rezaletinden dolayı utancından yerin dibine geçen aydın, işçi, memur, subay, öğretmen, öğrenci, vatandaş vicdanları? Ya Vedat Demircioğlunun yerde kalan kanı? Ya, bunun vicdanlarda yaptığı tepki... Kitap toplatmalar, komandolar, hükümetin vatandaş düşmanlığı? Bütün bunlarla gerçekleşecek demokrasi öyle mi? Öyleyse turp sıkmak diye de bir şey var, biliyor musunuz? Siz bu akılları bu köyü şeneltemezsiniz.

Haydiyin, doğru dürüst insanca bir demokrasi kuralım, demokrasi gibi bir demokrasi kuralım... Demokrasicilik oynamayalım. En ilkel demokrasi ilkelerine saygılı olalım. Kitap toplatmayalım. Yukarıdaki rezaletler olmasın... Yukardaki saydıklarım da bir demokrasiden en az beklenilen ilkelerdir. Bakın bakalım bir tek demokrasi düşmanı bulabilir misiniz Türkiyede?

Yok, bu bozuk düzen içinse, bu uydurma *demokrasi içinse kimse* kılını kıpırdatmaz. Kimse kellesini koyup bu uydurmayı savunmaz. Bu uydurmayı savunmayı da kimseden beklemeyelim. Anayasayı en asgarisinden uygulatmak elimizde. Şadi Alkılıç rezaletini tamir etmek, Vedatın katilini bulmak... Hepsi hepsi elimizde... Yapamaz mıyız? Haydi canım sende...

Ha, sahi, Kanlı Pazarda, öldürülenlerin katillerine ne oldu? Nerede?

ALİ TURGUT AYTAÇ
— Kanı hâlâ yerde! —

DURAN ERDOĞAN
— Kim öldürdü —

Bugün üniversite yöneticileri ve iktidar yarışında olan siyasi partiler, gençliği **«demokrasi ve anayasa düşmanlığı»** ile suçlarken, İstanbul'daki devrimci gençlik ve öğrenci örgütleri ortak bir basın toplantısı yaparak, işbirlikçi medrese ulemasına ve politika esnafına en susturucu cevabı vermiştir.

«İktidarın polisinden dayak da yesek, hapislere de atılsak, ölsek de kavgamız yine devam edecektir. Ne sahte huzur komiteleri, ne onların planlamacısı Rektör Egeli direnişimizi durduramayacaktır. Direnen öğrencilerin üç beş marksist olduğunu ileri süren Egeli için «Rektör istifa» diye bağıran binlerce öğrenciyi rektörlük penceresinden görmek pek zahmetli bir iş de değildi. Demokratik direnişimizi meşru şekilde seçilmiş talebe temsilcileri ve cemiyetleri desteklemektedir.»

Öğrenciler, bundan sonra Senato ve Senato'nun üyesi olan profesörler hakkındaki çeşitli yolsuzluk iddialarını açıklamışlar, Egeli'nin devrimci gençliğe karşı sağcı **«huzur komiteleri»**ni bizzat organize edip desteklediğini belirterek **«Şunu bir kere daha öğrensin Egeli: Direnen onbinlerce öğrenci üçbuçuk kukladan korkmaz!»** demişlerdir.

Devrimci gençlik örgütleri daha sonra gençlik düşmanı politikacılara da şu cevabı vermişlerdir:

«Gençlik hareketleri gerçek bir demokrasi yaratma yolundadır. Yoksa Filipin tipi demokrasiyi yaşatma yolunda değildir. Gençlik 1961 anayasasının tam tatbikini istemektedir. *Bu*-**na karşılık, 50 yıldan beri halkımızın yaşama şartlarında hiçbir değişiklik yapmayan politikacılar, halkımızın ortaçağ şartlarından kurtulması için en ufak bir gayret göstermemekte, aksine ortaçağ şartlarını daha da kökleştirmek istemektedirler. Amerika'ya yaranmak, halkımızı afyonlamak için tek ses çıkarmamaktadırlar. Çıkacak olan diğer sesleri de, hapishanelere gönderirler, anayasanın sağladığı bir hak olan toplantı ve gösteri yürüyüşlerinde afyonladıklarının, silahlandırdıklarının bıçaklarına, tabancalarına, coplarına hedef ederler. Her şey Amerikan patentli Filipin tipi demokrasiyi sağlamak için...»**

Bugün 30'dan fazla genç bu Filipin demokrasisi için zındanlarda yatırılmaktadır. Bugün gerçekleri yazan, zorbalığa karşı haykıran gazeteciler bunun için mahkum edilmektedir. Ve üç devrimci gencin kanlı vücutları bunun için toprak olmağa terkedilmiştir.

Devrimci gençliği hapishanelerde süründüren, haklarında arka arkaya tevkif kararı çıkarttıranlara soruyoruz:

● Altıncı Filo'ya direndiği için geçen yıl İstanbul Teknik Üniversitesi'nde hunharca katledilen genç sosyalist Vedat *Demircioğlu'nun* katilleri neredeedir?

● Bu yıl Kanlı Pazar'da karnından alçakça bıçaklanarak öldürülen genç işçi Duran Erdoğan'ın katili nerededir?

● Yine bu yıl Kanlı Pazar'da şehit edilen genç sosyalist Ali Turgut Aytaç'ın katilleri *nerededir?*

«Demokrasi ve anayasa» havarilerinin, bu soruların cevabı verilmedikçe, kaatiller bulunup meydana çıkartılmadıkça, adaletin pençesine teslim edilmedikçe, gençliğe en küçük tarizde bulunmağa hakları yoktur.

Üniversite yurdunu basıp öğ-*renci katledenler* hâlâ belde tabanca, elde cop yeni cinayetler peşinde koşabiliyorsa, Kanlı Pazar'da emperyalizme karşı çıktıkları için hayatlarına kastedilen insanların katilleri hâlâ aramızda dolaşabiliyorsa, Türkiye'de demokrasiden, anayasadan, adaletten sözetmeğe kimsenin hakkı yoktur.

Üç kardeşini emperyalizme karşı savaşta şehit vermiş Türkiye gençliği, politika simsarlarıyla, bilim tüccarlarıyla tüm emperyalizm uşağı işbirlikçiler cephesine karşı sonuna kadar direnecektir!

Soruyoruz : Türk İş ve SSK, işçi parasını ne yapıyor?

Sendika ticaretinde işçinin 1,5 milyon lirası batırıldı

İSMAİL ARAS
— Sendika ticareti —

HALİL TUNÇ
— Amerikanofil sendikacı —

SSK'nın paralarının çarçur edilmesine karşı Çalışma Bakanı Turgut Toker ne diyor?

AMERİKAN işbirlikçisi Türkiye İşçileri Sendikaları Konfederasyonu Genel Başkanı Seyfi Demirsoy, önceki hafta **«döviz kaçakçılığı»**ndan 1,5 yıl mahkumiyet yedikten sonra dut yemiş bülbüle dönmüş, meydanı boş bulan umumi kâtibi Halil Tunç da, işçi emeklilikleriyle ilgili kanun tasarısının Senato'da takılıp kalmasını vesile sayarak sırf CHP'yi desteklemek için **«işçileri sokağa dökmekten»** dem vurup tozu dumana katmıştır. CHP'nin hizmetindeki TRT de bu konuda üstüne düşen görevi yerine getirmiş, DİSK'in tek haberine yer vermezken Tunç'un demeçlerini saatlerce tefrika etmiştir.

Bir AP-CHP koalisyonu halinde meydana gelen Türk İş *Yönetim Kurulu'nda Tunç'un* bu CHP'yi destekleyen tutumu yüzünden AP'liler kıyametleri koparmış ve **«işçinin sokağa dökülmesi»**ne *karşı* çıkmışlardır. Ne var ki, Amerika'dan beslenen Türk İş kasasını, yani arpalığın anahtarını elinde bulunduran Tunç, bu *muhalefet* hareketini kısa zamanda kırmağa, kendisine karşı toplanan imzaların çoğunu geri aldırtmağa muvaffak olmuştur.

Şimdi Türkiye, Tunç'un güdümlü **«işçiyi sokağa dökme»** hareketinin provalarına sahne olmaktadır. Ancak işçi sınıfının siyasi bilincine kavuşturulmasını ve yurt yönetiminde ağırlığını koymasını daima reddeden Tunç'un bu **«sokağa dökme»** manevraları bir gösteriş olmaktan ileri gidemeyecektir.

Türk İş'in marifetleri bunlardan ibaret de kalmamıştır. Aşağıda açıklayacağımız gerçekler, Türk İş'in ve ona bağlı bulunan *sendikaların nasıl bir* sendika ticaretine sürüklendiklerini belgelemektedir. Ne yazık ki, işçilerin ücretlerinden kesilen paralarla ayakta duran Sosyal Sigortalar Kurumu da, bu **«sendika ticareti»**nde rol almakta ve işçinin paraları bir *mirasyedi* hovardalığı içinde çarçur edilmektedir.

Bu sendika ticaretinin bir numaralı kahramanı Türkiye Otel Lokanta ve Eğlence Yerleri İşçi Sendikaları Federasyonu (TOLEYİS)'in başkanı İsmail Aras'tır. Esas görevi işçi haklarını savunmak olan TOLEYİS, bu işi ikinci plana atarak bir süreden beri işi tamamen ticarete dökmüştür. Bilindiği gibi Sosyal Sigortalar Kurumu, işçiye sosyal güvenlik sağlamak, işçi meskenleri, dispanserler, hastaneler yapmak üzere kurulduğu halde son zamanlarda işi turistik otel ve tesisler kurmağa yöneltmiştir. TOLEYİS de bir kolayını bulup bu turistik otel ve tesisleri kiralamakta, beş para vermeden işe koyulmakta, kısa zamanda bu ticaretten büyük paralar vurmaktadır.

Son olarak Sosyal Sigortalar Kurumu'nun Kızılcahamam ve Sinop'taki turistik otelleri yıllığı 303.750'er liradan TOLEYİS'e kiralanmıştır. Kira mukavelenamesi 10 yıl için imzalanmış ve Türk İş de, TOLEYİS'in borçlarının bir milyon lirasına *kefil olmuştur.*

Ancak ne hikmettir bilinmez, TOLEYİS, bu işletme faaliyetinin bilançosunu daima zarar olarak göstermekte, kira borçlarını ödemeğe yanaşmamaktadır. Bu durum karşısında Sosyal Sigortalar Kurumu, TOLEYİS'ten borçlarını ödemesini istemiştir. TOLEYİS borçlarını *ödeyemeyeceğini bildirince,* SSK, Sinop Oteli'nin mukavelesini Ocak 1968'de, Kızılcahamam Oteli'nin mukavelesini de *Nisan 1968'de feshetmiş,* daha sonra da 1 milyon 578 bin 927 liralık alacağının takibine başlamıştır. Kurum hem TOLEYİS, hem de Türk İş aleyhine Ankara 10. İcra Dairesi'nde altı dosya ile takibata girişmiştir. Kızılcahamam Oteli'nde *TOLEYİS'e ait 53.250 liralık eşyaya* haciz koydurmuş, ayrıca 5.680 lira tutarındaki eşyayı da haciz altına aldırmıştır.

Ancak, bu eşya üzerinde hem hazinenin, hem de Şekerbank'ın daha önce konulmuş hacizleri bulunduğu farkedilmiştir. Bu durumda paniğe kapılan Kurum, bu defa alacağını Türk İş'ten istemeye başlar. Borcu ondan da tahsil edemeyeceğini anlayınca, Türk İş'in bankalardaki parasına, hem de Amerikan Hükümeti'nin milyonları aşan bağışlarıyla yaptırdığı Türk İş Sarayı'na haciz koydurur. Türk İş'in paçaları tutuşur, kurumun yöneticilerine türlü yönden baskıya, tehditlere başlar. Yapılan görüşmelerden, temaslardan sonra şöyle bir orta yol bulunur: Türk İş kuruma başvurarak **«Benim borcu ödeme gücüm var ama, bazı mazeretlerim de var. İşçi hareketleri en civcivli dönemde. Ben en kısa zamanda borçlarımı tasfiye edeceğim, ama siz de bankalardaki paramın ve binamın üzerindeki haczi kaldırın!»** *diyecektir.*

Teklif Kurum'un müdürler kuruluna gider. Kurulda Türk İş yöneticileri de vardır. Allem edilir, kallem edilir, bir milyonluk borcun bir sıfır eksiği olan 100.000 lirasının acele tarafından haczine lüzum kalmadığı bildirilir ve Türk İş de bankadan 100.000 lirayı çeker.

Aradan bir süre geçince Türk İş, Kurum'a bir öneride daha bulunur: **«Kızılcahamam ve Sinop turistik otellerinin eski kiracısı TOLEYİS'in kira borcunun 1 milyon lirasına vaki kefilliğimden ötürü sıkışık vaziyetteyim. Borcu ben ancak taksit taksit ödeyebilirim, ama siz de bazı feri borçlardan sarfınazar edin!»**

Daha önce tezgahlanan plan üzerine bu yeni teklif de SSK'nun müdürler kuruluna havale edilir. Müdürler kurulunda iki Türk İş yöneticisi de vardır. Konuşma, görüşme, karşılıklı rica ve niyazlar sonunda şu anlaşmaya varılır: **«İcra takipleri için yapılan harcamaları, faizleri, vekalet ücretlerini SSK, Türk İş'ten talep etmeyecektir.»** Böylece, çalışmaktan ve az ücret almaktan anası ağlayan işçinin primlerinin büyük dilimi TOLEYİS ile Türk İş yiyicilerinin midesine gidecektir!

Ayrıca, SSK'na, kadrosu genişlediği için, yeni bürolar gerekmektedir. Gerçi SSK'nun Ankara'da büyük bir binası vardır ama, koca bir katı beş parasız Çalışma Bakanlığı'na tahsis edilmiştir. Milyara yakın geliri olan SSK'nun yeni bina yapması da mümkündür ama, ortada 1 milyon liralık borç altına girmiş bir Türk İş de vardır. Formül: Hem Türk İş'in beceriksiz yöneticilerini borçtan kurtarmak, hem de SSK'na yeni bürolar sağlamak için kurum, Türk İş'in Amerikan parasıyla yaptırılmış muhteşem sarayının iki katını kiralayabilir. İki katın iki yıllık kira bedeli Türk İş'e peşin olarak ödenir. İki yıl sonra ödeyeceği peşin kiranın zamanı gelinceye kadar Kurum alacağından vaz geçer. Ama dostlar alışverişte görsün diye Kurum'un kira bedelini ödeyeceği tarihte mahsubu yapılmak şartıyla 1 milyon tutarındaki kefalet borcu yılda 50.000 lira üzerinden 20 yıl taksite bağlanır. *Daha doğrusu* iş altmışaltıya bağlanır. Ortada yenilen, ezilen Türk işçisinin primleridir, sendika aidatlarıdır. 1,5 milyonu *yiyenlere ve yedirenlere* hiçbir şey olmamıştır. Onlar bu yeni menfaat anlaşmasının üzerine kadeh kaldırmışlardır.

SEYFİ DEMİRSOY
— Kaçakçılıktan ne haber? —

Şimdi soruyoruz:

- Sosyal Sigortalar Kurumu, ihtiyaç duyduğu bürolar için niçin bina yapmaz?
- Çalışma Bakanlığı, neden beş para vermeden Kurumun muhteşem bir katını işgal eder?
- Sosyal Sigortalar Kurumu 1 Milyon liralık alacağını niçin yirmi yılda ve faiz istemeden taksite bağlar?
- Türk - İş'e gelir sağlamak için neden yüksek kira ile Türk - İş Sarayının iki katını kiralar?
- Toleyis Federasyonu 578.927 lira 42 kuruşu ve Türk - İş'in yirmi yılda ödemesi planlanan Bir milyon lira borcun faizini, icra masraflarını, Kurumun avukat ücretini ödeyebilecek midir? Bu alacaklar yanacak mıdır?
- Kurum, Türk - İş'e gösterdiği bu aşırı müsamaha ve himayeyi bazı işverenlere de göstermiş midir? Kaç işverenin kaç milyon lira tutan prim borcu vardır?

Bir Sokak Konuşuyor

Sormayın nerdenim, hangi kentteniim, adım ne?... dünyada söylemem... Zaten işkilleniyorlar benden... Hiçbir şey yapmasalar, adımı değiştirirler, en sezmez yerimden vurmak için... Bilirler, hem de nasıl domuzuna bilirler, üstüne adımız yazılı kırmızı levha, yüreğidir, canevidir sokakların... Bugünün işi değil bu, konaklarla aramızdaki kavga... Nâzım plânından çekinmeseler, çoktan kaldırırlardı vücudumuzu, ve oteller kurarlardı yerimize, palaslar, parklar, korular... Halk da, nesine yetmiyor, *otursun yerin altında!...* Kavilleri bu ama, *biz de kaviyiz,* bizim de zulada ne kavelerimiz var... Onun için cinifrit oluyorlar ya bize, habire veryansın ediyorlar!... Daha geçen gün, konaklıların, köşklülerin en kodamanları bir ağızdan attılar nârayı!... Neymiş, efendim? **Memleket sokaktan idare edilmezmiş!...** Hay, o sizin şişesi kırık idare lâmbanızı sevsinler!... **Halk sokağa dökülürse, milletçe mahvolur, sapır sapır dökülür** müşüz! **Sanki halk sokakta değil, çocuğu sokakta büyümüyor, işsizi sokakta sürtmüyor, kızı sokağa düşmüyor sanki!..** **Sabahın kör karanlığında kuru ekmek parasını denkleştirmek için sokağa dökülenler onlar değil sanki!..** Ama haklarını aramak için bir araya gelmeğe görsünler, sokak o zaman sokak ve halk o zaman ayak takımı oluyor, değil mi!.. Ve o zaman başlıyor falaka!...

Ama, ey huzur meraklısı beyler! ya bir gün o horladığınız ayak takımı **sokağa dökülmeme** üstüne çektiğiniz diskurları tümünden ciddiye alır, şöyle bir haftalığına açlığı gözüne yedirip, tek gözlü gecekondusuna kapanırsa, ne haltedeceksiniz?.. Kim toplıyacak götünüzü, kim pişirecek aşınızı, kim işliyecek makinenizi? **Gelin hadi, çıkın sokağa!** diye ne kadar yalvarsanız boş!... Halk sizi saymaz *olmuş, marifetlerinizi, hiyanetlerinizi saymaya koyulmuş!...*

Ve siz, ey sokak düşmanı beyler, o sayım gününe dönmüş sokaklarda geberinceye dek dolaşın, durun!... Huzur içinde tabii!...

Can YÜCEL

Zorunlu Bir Birliğe Doğru

Dr. Mehmetcan KÖKSAL

Ferruh Doğan

SOMUT gerçekleri gözden yitirmemek gerek:

Türkiye'de, öğrenci, işçi ve köylü hareketleri, yoğunluk kazanmaktadır. Ne var ki, bu hareketlerin oluştuğu ortamlar değişik ve dağınıktır. Fakat bu durum, onların aralarındaki sosyo - ekonomik bezerlikleri olan nedenleri, yok saydırmamalı ve savsaklatmamalı. Aksine, bu benzerliklerin aynılığa varan köklerini bulup göstermeye bakılmalıdır. Böyle bir ortaklık, eylemlere götüren bir koalisyonun başlangıcı olacaktır. Bilinç, istem ve destekteki çaba birliği ile bu birlikte girişilen çabada, siyasal kanalda da bir yanyana geliş sağlanacaktır.

Bu koalisyon üzerinde, şimdilerde partizanca bir karşı çıkış spekülasyonu yapılıyor. Bunun böyle olmasında, türk toplumunun sınıfsal çözümlemesini, hâlâ büyük bir inatla, kategorik ve şematik olarak ortaya koymak istemenin büyük bir payı var. Dahası, siyasal partilerin de, sınıfsal niteliklerinin oy ve iktidar ekibi arasında bir yabancılaşmaya uğraması da bir etken. Bu son etken, oy tabanından uzaklaşan iktidarın çıkarcı saptırmalarına ilişkin tarihsel örneklerle, bütün bir sözde - demokratik uygulamadadır. Her iki etkenin de, alt - yapı ilişkilerine dayanmayan sözde - özgürlük düzeni ile yakın bir bağıntısı vardır. Böyle bir toplumda, özgürlük sorununun yerini bulduğu söylenemez.

Oysa bugün, dünya kamuoyunun üzerinde en geniş etkiyi kurarak yayılan tartışma, bu özgürlük sorunudur. Hayat duran ve donmuş bir olgu değildir. Bu, doğa bakımından olduğu gibi toplum bakımından da böyledir. Hayat denince, canlı ve sürekli, üstelik değişen bir oluşu anlamak gerekir. Bu değişirlik, bir takım gelişme kanunları ile ortaya çıkarılır. Ona verilecek yön, bu kanunları bilmekle olur. Böyle olunca da, özgürlük, hiçbir zaman bir söz yığının arkasına gizlenip, soyutlamalar ve doğa dışı, kanıt vermez düşüncelerle tanımlanamaz. Bugün özgürlük denince anlaşılan, onun özünde yer alan ve çelişkilerden doğan, birikimini onlarla yapmış bir sosyo - ekonomik niteliktir. İşte bu nitelik, öğrenci, işçi ve köylü açısından, Türkiye'de ortak kökleri ile açıklanacağı zamana gelmiş bulunuyor.

BU özgürlük sorununun Türk sosyalistlerini, nerede ve ne şartlar altında olurlarsa olsunlar ilgilendireceği, hiçbir tartışma kabul etmeyen bir zorunluluktur. Bu ilgilendiriş, şu sıralar başlatmak istediğimiz bir çabadır. Çabamızın şu ya da bu yolla tek yanlı bir takım yasaklamalara bağlanması da, belli bir çıkarcı çevrenin büyük bir sarsıntıya uğramasındandır. Çünkü yukarıda işaretlenen özgürlük, bu çevrenin esirgediği yaşamın ve bütün güçleri ile sömürdüğü bir üretim düzeninin, bu özgürlüğe giden yolda bir tarihsel aşama gerisinde kalmasını gerektiriyor da ondan. Gene bu özgürlük, iktisadi ve maddi, hattâ bunu yaratmak üzere de daha öncesinde bilinç ve istemlere, desteklere ilişkin bir ortamda gerçekleşmek istiyor. Bu, bir ideolojinin ilk basamakları olan davranış ortaklıklarıdır.

Oysa konan yasaklamalar, işaretlediğimiz kitlelerin toplumsal verilerden aldıkları yeteneklere karşı çekilmiş yapmacıklı sınırlamalar olarak kurulur ve işletilir. Bunlarla çıkarcı çevrelerin umduğu, çıkar ve sömürü olanaklarının devam etmesi ve buna da toplumca razı olunmasıdır. Bu ise, her dönemecinde, ancak bir defa yıkanılabilen bir ırmağın sularını tersine döndürmeye kalkışmak kadar, gerçek - dışı bir davranıştır. Bunu gerçek - dışı bırakacak olan da, türk sosyalistlerinin her yerde ve her çatı altında katılacakları, özgürlük kazanma savaşıdır.

Esasen Türkiye'yi, Dünyada bugün oluşan eylemlerle ortak bir düzeye getiren tek çağdaş nitelik de, bu özgürlük savaşını göze alan vatandaşlarının gitgide güçlenmesi ve bunu bir sınıf bilincine doğru geliştirmekte olmalarıdır. Şimdilerde alınan yolun ve varılan yerin daha başlarda görünüşü, asla umut kırıcı olmamalıdır. Unutulmasın ki, çok geride kalmayan süreler, çok daha amansız yasaklamalarla örülü idi. Gerçi şimdiki yasaklamalar da, ister hukuken yürürlükte olanlar olsun, ister kapalı duvarlar arkasında icad edilen işkence metodları ile estirilmek istenen terörlere dayansın, aynı amaca yöneliktir. Her ileri adımda, onun peşinden gelip onun önüne geçmek isteyen çıkarcı çevre, önce kendisini güven altına almak istemiş ve sonra da bu telaşın terörünü yaratmak istemiştir. Bunun önde gelen nedeni, Türkiye'de sosyalizmin artık açıkça bir toplumsal tepki olarak, bilinçlenme etkeni olmaya başlaması ve siyasal olarak da bir iktidar adaylığına yaklaşmakta bulunmasıdır.

Sırasında karşılaşılan «resmi» tepkilerin genel hatlı nitelikleri de bundan çıkarılabilir: Bu tepkilerin, kapitalist ve burjuva bir sınıf niteliğine büründüğü apaçık ortadadır. Gene sırasında, kendi deyimleri ile «öğrencilikle ilişiği olmayan bir takım kimseler»in ve öğrencilerin de, karşıt bir sınıfsal nitelikte olduğu da, bu kadarınca açıktır. Gerçekte de, bu karşıt oluş, biribirinin varlık nedenidir.

BUGÜN bütün kapitalist, neokapitalist ve onların acentası olan geri bırakılmış ülkelerdeki faşizm, sınıflar sorununu yanlış olarak ortaya koymaktadır. Bu, bütünü ile aldatmaya dayanan bir karşı çıkışı gösterir. Şöyle ki: Aydınlara, çeşitli öğrenim yollarına giren gençlere, idare görevinde yer alan kimselere, teşebbüslerde çalışan teknisyenlere, sınıf sorunları ile ilgilenmelerinin önüne geçmek için, kendilerine belli bir sınıfın üyesi olmadıkları ve daha yüksek bir sınıfa geçmek olanaklarının mevcut olduğunun telkini yapılmaktadır. Bu telkinin, kimi defa yarattığı, kimi defa da yaratacağını umduğu etki, o kimselerin kapitalist kuvvetlerce sınırları konmuş öğretimlere sokulmaları ve kapitalist yönetim ve işletme kadrolarına kapatılmaları ile somutlaştırılmak istenmektedir. Aynı yolla bir öğretim ve buna bitişik olarak da bir emek - sömürmesi aydınlar ve diplomalı olacaklar arasında da hakim olmaktadır. Bununla da kalmıyarak, bu kimseleri kendi sınıf bağlarından kopararak, sınıflarının bilinç ve yararlarından, üretim ilişkilerinden sıyırarak, sanki kapitalist sınıf gibi göstermekte ısrar edilmektedir. Böylece, hizmetlerde ve işyerlerinde çalışanların içinde, bir çeşit **«kastlar sistemi»** yaratılmakta, hattâ bununla da daha karışık yollarla işletilen ve bu kastın içinde yer alanlar arasında, bir ihanet kışkırtılmak istenmektedir. Öğrenciler, **«öğrencilikle ilişkisi olmayan bir takım kimseler»** ile amaç birliği kurmakla, işte bu sistemi yıkmak istemektedirler. Şimdilerde, hemen her yerde duyulan tepkiler işte bu yıkıntının altından gelmektedir.

DAHASI var :

Kapitalist, neokapitalist ve onların acentası olan geri bırakılmış ülkelerdeki faşizm, aydınlar ve teknisyenlerle sıkı bir işbirliği kurmaya kalkışırken, bunda kendi çıkarı bakımından, büyük bir zorunluluk da duyar. Çünkü bu kişilerin, işçi ve hele köylü ile oranlandığında, kapitalist sömürünün yürütülebilmesi için, sivrilmiş ve çok daha başka bir önemi vardır. Her güçlünün ve hattâ daha öncesinde güçlülük kazanmak isteyenin olduğu gibi, sömürücü yolda olanların ve devam ettirmek isteyenlerin de, böyle yetişkin kimselere ihtiyaçları olacaktır.

Bu gözlem, özellikle emperyalist sömürülerle geri bırakılmış toplumlarda, daha açıklıkla ortaya çıkar. Çünkü bu toplumlarda, esasen kıt olan kaynakların - kapitalist çıkarlar için de olsa - işletilmesinde yokluğu duyulan en önemli kaynak, yetişkin ve yetişmekte olan insanlardır. Çünkü toplumsal hiyerarşi vardır. Bu çeşit bir birikim ve yatırım gücü, dışarıdan getirilmesi çok pahalıya mal olan bir artık değer kaynağıdır. Kaldı ki, kapitalist ve giderek emperyalist sömürü, dışarıdan getirttiği insan emeği üzerinde, ideolojik bir soygunculuğa da kalkışacak gücü bulamaz kendisinde. Buna karşılık, yerli aydın ve teknik güç, piyasada çoğunlukla işsizdir ve beklemektedir. Bunlar, toplumdaki yoksul sınıfın çocukları ve daha sonra üyeleri olarak, emeklerinin karşılığında, yaşamaktan başka, bir geçim kaynakları olmayan kimselerdir de.

Bugün bütün dünyayı ve Türkiye'yi içerisine alan öğrenci hareketlerinin bilincinde, böylesine bir karşı birikimi bulmak mümkündür.

NEREDE olursa olsun, yönetime ve denetime, bir birlikte çalışma düzeni ile katıştırılmayan, üstelik bilgi ve değer artığının yaratıcısı olarak sömürülen kimselerin bu karşı çıkışı olağandır. Hattâ zorunludur da. Bunun eğitimini, şimdilere kadar onlardan esirgeyenlerin, bunda sorumlu aramaları, bir yerde saklanmak olmaktadır. Unutulmasın ki, bu gençlik doğmuş bulundukları yıllardan bu yana, bu ülkeyi uluslararası istatistiklerde hep geri kalmış ve dış sömürünün borçlarına gömülmüş olarak görmenin acısı içerisindedir. Bundan duydukları eşsiz atılım ihtiyacına, kimler ortak çıkmayabilir, bunu da bilmektedirler. Bunun yükü kimlerin omuzlarına yüklenmektedir, bunun da farkındadırlar. Bu konularda bilimsel açıklamaları aramakta ve çabaya girişmekte kararlı görünüyorlar ise... suçlu mudurlar? Bu kimselere siyaset yapmak bir suç isnadı gibi uzatılır ise, bu davranış özgürlüklere karşı çıkışı çok daha kökünden kurutan bir zorbalık olur.

Bu zorbalık, bugün bir siyasetin karşı uygulamasının aracıdır. Her zorbalık, bir karşı birliği davet edecektir. Buna şaşmamak gerek. Böyle olunca da, yukarıda işaretlediğimiz eylem koalisyonu kurulacak, gerçek bir siyasal çaba birleştirici bir yönde gelişecektir. Türkiye, bugün bu koalisyonun kurulma zorunluluğunun eşiğine gelmiştir. Türk öğrencisi, gençliği, bu ortak çabanın en güç aşamasını kendi safındaki eylemi ile belirtti. Şimdi sıra, bunun toplumsal ve bölüşülebilir yanını ortaklarına anlatmaya gelmiştir. Bunu, onları sırasında kınayan kimseler de anlayacaklardır. Bu, bize şu ayıracı sağlamaktadır: Kim, kimden ve neden yana?

Endonezya Katliamı III —

Kelle başına 120 lira veriyorlardı !

Röportaj: Barbro KARABUDA — Fotoğraf: Güneş KARABUDA

HACI JOHANNES PRINCEN — Purwodadi Skandalı'nın tanığı —

HACI Johannes Princen'in, basit bir Endonezya yurttaşı olarak iktidardaki generalleri suçlaması, komünist yada komünist sempatizanı oldukları bahanesiyle ülkenin çeşitli bölgelerinde hâlâ sürüp giden katliamı protesto etmesi, âdeta bir intihar!

Hacı Johannes Princen, Java'nın merkezinde bulunan Purwodadi katliamından söz etmekte ve yazdığı ayrıntılı bir raporda, hükümetin 1965 katliamından sonra ülkede bu tür katil olaylarına raslanmadığı hakkındaki resmi beyanatına rağmen, 1968 aralığında bu bölgede 800 ilâ 3.000 kişinin nasıl hunharca katledildiğini ispatlamaktadır.

Hacı Johannes Princen'in son derece ilgi çekici bir kişiliği var. Hollanda doğumlu olması ve Endonezya vatandaşlığına ancak 1948'de geçmesi, Princen'e aşırı milliyetçilerle mücadelede elbette ki kolaylık sağlamıyor. Ama Princen, Endonezya tabiyeti ile birlikte islamı da seçmiş. Hattâ Mekke'ye de giderek «hacı» olmuş. Tabii bu durum Princen'e, savaşında oldukça yardımcı oluyor. Ayrıca, Hacı Johannes'in, Sukarno rejimi sırasında beş yıllık mahkumiyeti de var. O zamanlar pek iyi gözle görülmeyen bir sonuçla, CIA ajanı olmakla suçlanmış. Bugün ise resmi çevreler, Princen'i komünistlikle itham ediyorlar. Komünist katliamının bugün bile sürüp gittiği bir ülkede böylesine bir suçlamanın ne demek olduğunu ise izaha gerek yok.

— Hacı Johannes Princen, bize kendini *anlatır mısın?*

«Ağzı laf yapan, kocaman da bir yüreği olan meteliksizin biriyim ben...»

Hacı Johannes, 43 yaşlarında, orta boylu, sıcacık gülüşüyle çevresindekileri büyüleyen, konuşması ve hareketleri çabuk bir insan... Endonezya'ya gönülden bağlı. Haksızlıktan, adaletsizlikten nefret ediyor, Jakarta İnsan Hakları Enstitüsü'nün başkan yardımcısı... Endonezya'da adaletli bir rejimin kurulması için mücadelesini sonuna kadar götürmeye kararlı Hacı Johannes...

Yakınları onu «Ponke» diye çağırı- yor. Üç kez evlenmiş. İki çocuğu, bi- de evlatlığı var. İlk evliliğinden ola- çocuğunu eski karısı almış yanına...

Jakarta'nın banliyösü Kebajeran'*da, garaj bozması mütevazi bir evde ya-*şıyor. Ponke'nin skuteri de evin mob-lesinden sayılıyor.

«Buraya Endonezya'nın sömürge o-larak kalması için savaşan Holland- Ordusu ile birlikte geldim. Bağımsızlık özgürlük için savaşan bir ulusa karş dövüşmek korkunç bir şey. Endone-yalılara karşı dövüşmeyi reddettim. Onların safına geçtim. Hollandalılar beni «hain» olarak ilan ettiler. Başıma bir milyon lira mükafat koydular...»

Ponke o sıralarda Bandung'lu bi- Endonezyalı kızla mutlu bir evlilik yap-

ENDONEZYA'DA GENİŞ CEPHE'NİN İFLASI!

ENDONEZYA, Güneydoğu Asya'da birçok adalardan kurulu 1.900.000 kilometre kare genişliğinde bir ülkedir. Başlıca adaları Sumatra, Java ve Borneo'dur. 100 milyonluk nüfusunun yüzde 90'ı islamdır. Ayrıca hristiyan ve hindu dinleriyle bazı ilkel kabile dinleri de mevcuttur. Endonezya'da Malay ve Java dilleri konuşulmaktadır. Başkenti Jakarta'dır.

Güneydoğu Asya'nın en zengin bölgelerinden biri olan Endonezya'da geniş petrol, kömür, boksit, manganez, bakır, nikel, altın, çinko ve gümüş kaynakları mevcuttur. Nüfusunun yüzde 80'i tarımla uğraşmaktadır. Başlıca tarımsal ürünleri pirinç, mısır, yerfıstığı, soya fasulyesi, tütün, kahve, kauçuk, biber, hindistan cevizi, çay, şeker, dokuma maddeleridir.

Endonezya, 1942 martına kadar Hollanda'nın denizaşırı sömürgelerinden biri idi. İkinci Dünya Savaşı'nda dört yıllık Japon işgali sırasında Dr. Ahmet Sukarno, Dr. Hatta ile birlikte Japon faşistlerinin kuklası olarak iktidara geçmiştir. *Japonların yenilip ülkeden çekilmesinden sonra,* Sukarno ile Hatta, bu defa Amerika ve İngiltere tarafından desteklenerek 1945'te Endonezya'nın bağımsızlığını ilan etmiştir. Ancak Hollanda, Endonezya'nın bağımsızlığına karşı çıkmıştır. Bunun üzerine, Dr. Sukarno ile şimdi onun yerine geçmiş *bulunan* faşist diktatör Suharto, *bir* A..erikan kruvazörüne bindirilip Hollandalılara karşı savaşmak üzere Endonezya'ya çıkartılmışlardır. 1945'ten sonra Endonezya'lılarla Hollanda'lılar arasındaki savaş tam dört yıl sürmüş, nihayet Birleşmiş Milletler'in aracılığıyla 27 Aralık 1949'da Endonezya bağımsızlığına kavuşmuştur. Batı Yeni Gine (Batı İrian) ise ancak 1962'de imzalanan bir anlaşma ile Endonezya Cumhuriyeti'ne dahil edilmiştir. Bağımsızlıktan sonra Sukarno cumhurbaşkanı olmuş, Suharto'yu ise, Jogjakarta askeri komutanlığına getirmiştir. *Bu defa komünistleri katlettiren Suharto'*nun 1953 yılında da Selebest'te bir «müslüman katliamı»nı idare ettiği bilinmektedir.

Endonezya 10 Ağustos 1954'te Birlik Antlaşması'nı feshetmiş ve merkezi bir yönetim kurmuştur. Ekonomik ve *politik* buzursuzluğun *artması* karşısında Başkan Şukarno, 1959'da bir kararname ile Kurucu Meclis'i feshettiğini ve 1945 anayasasına dönüldüğünü ilan etmiştir. Böylece bütün yetkileri kendisinde toplayan bir «başkanlık sistemi» ile ülkede güdümlü demokrasi kurmuştur.

Endonezya'nın sömürgelikten kurtulma mücadelesinde en aktif rolü oynayan Komünist Partisi'nin ülkedeki büyük nüfuzundan çekinen Sukarno, komünist etkisini de kontroluna almak üzere «anti - emperyalist geniş cephe» manevrası ile NASAKOM adı altında bir milli cephe kurmuş, milliyetçiler, dinsel gruplarla birlikte komünistleri de kendi dümensuyuna sokmuştur. General Suharto'yu da önce tugay komutanlığına, daha sonra da Endonezya Ordusu Genelkurmay Başkan Yardımcılığı'na getirmiştir.

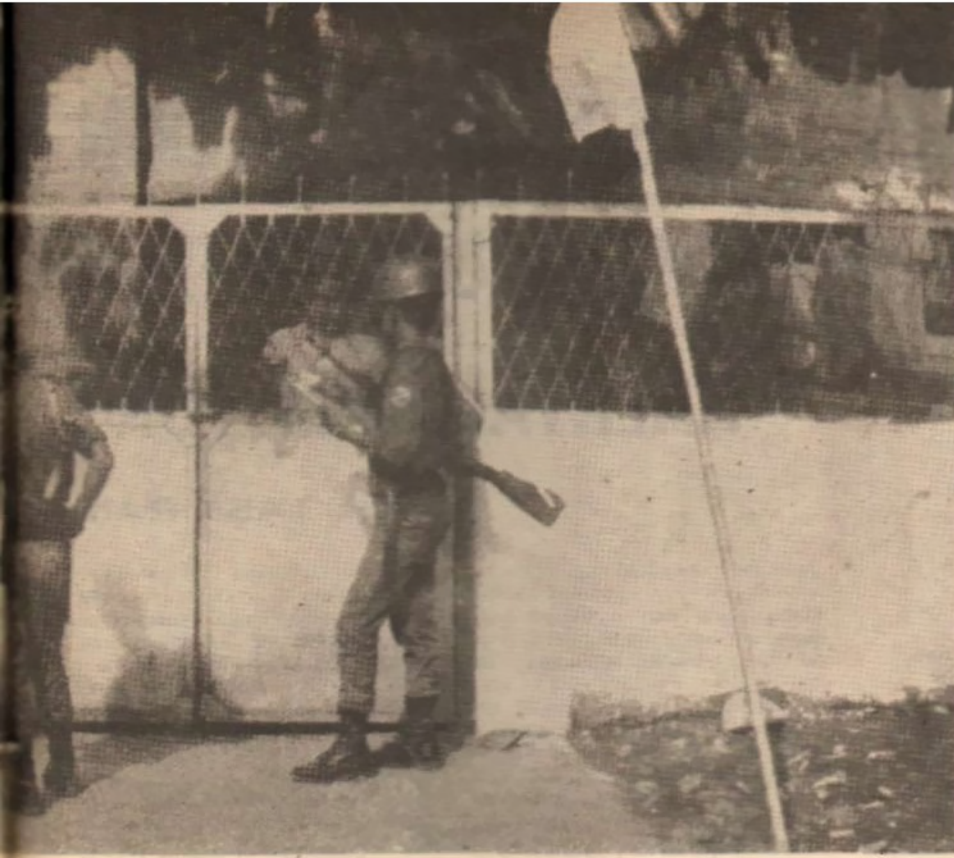
***Önceleri Japon faşistlerinin ve Amerikalıların* desteğiyle işbaşına gelen Sukarno, komünistlerin etkisiyle, özellikle 1955 yılındaki Bandung Konferansı'ndan sonra anti - emperyalist bir tutum takınmışsa da, içeride hakim sınıfların nüfuz ve egemenlikleri kırılmamıştır. Bir süre sonra beliren ekonomik güçlükler, geniş cephe koalisyonunu temellerinden sarsmakta gecikmemiş, ülke, sömürge yönetiminin doğal sonucu olan ekonomik geri bıraktırılmışlığıyla, çözümü, yeni sömürgeciliğin oyunlarıyla daha da bir güçleşen sorunlarla karşı karşıya kalmıştır. Bu güçlükleri, ülkede hakim durumda bulunan komprador burjuvazi, büyük toprak sahipleri ve büyük bürokratların da gayretleriyle, Endonezya ile geniş ekonomik ve ticari ilişkileri bulunan İngiltere ve Birleşik Amerika adamakıllı istismar etmiştir. Sukarno, Amerika ve İngiltere'nin *yeni sömürgecilik oyunlarına* NEKOLİM (Yeni Kolonyalizm, Emperyalizm) sloganıyla karşı çıkmış, batılı büyük güçleri protesto için de Birleşmiş Milletler'den çekilmiş, Kıta Çini ile ilişkilerini artırmıştır,**

***Ancak bu durum, emperyalist kuvvetleri ve on*ların yerli işbirlikçilerini tedirgin etmiş, ve CIA'nın da kışkırtmasıyla sağcı bir darbenin hazırlıklarına girişilmiştir. Sukarno'nun özel muhafız alayı komutanı Albay Untung, bu darbe teşebbüsüne karşı 5 Ekim 1965'te harekete geçmiştir. Ancak bu müdahale başarıya ulaşamamış ve Untung beş sağcı generali safdışı ettikten sonra sağ kalan generallerin duruma hakim olmasıyla partiyi kaybetmiş, CIA'ya bağlı generaller Endonezya'yı kana boyayan korkunç katliama girişmişlerdir. Uzun süreden beri islamı *politize eden* Amerikan *emperyalizmi* ve uşakları bu «komünist katliamı»nda, Karabuda'ların röportajında da belirtildiği gibi, «komünist düşmanlığı»yla beyni yıkanmış müslüman kütlelerden geniş ölçüde yararlanmışlardır. Endonezya'da 17 milyon sempatizanı ve üyesi bulunan, Asya'nın en büyük komünist partilerinden biri olan Endonezya Komünist Partisi, bir sabık faşistin liderliğinde ve gerici kuvvetlerle «geniş cephe» kurmanın kefaretini. 1 milyona yakın militanının hayatıyla ödemiştir.**

Sukarno'nun yükselttiği General Suharto, ko*münistleri temizledikten sonra* Sukarno engelini de 1967 yılında bertaraf ederek ülkenin mutlak hakimi haline gelmiş ve bir «filipin demokrasisi» kurmuştur.

Bugün Endonezya, anti - emperyalist çizgiden tamamen uzaklaşmış, Amerikan ve Japon korporasyonunun cirit attığı bir «yeni sömürge» haline gelmiştir.

Liderliği başkalarına kaptırarak kurulan geniş cephelerin bilançosu, yani kanlı Endonezya deneyi herhalde, bütün geri bıraktırılmış ülkelerin sosya*list* hareketleri *için bir ibret* dersi *olmak lazımdır*

...LERİN HAPSEDİLDİĞİ HAPİSHANE
— İçeride cehennem hayatı yaşanıyor —

KOMÜNİST AVCISI FAŞİST KOMANDOLAR
— Emperyalizme uşaklık taliminde —

Katliamdan kurtuldukları halde ölümden de beter bir hayat sürdüren mahkûmlar

...mış. Ama bir gün şehrin Hollanda Ordusu tarafından yeniden ele geçirilmesinden sonra dağdan inerek evine geldiğinde, evde karısının parça parça edilmiş cesediyle karşılaşmış. Bu korkunç olay Ponke'yi müstevli Hollanda Ordusu'na karşı mücadeleye itmiş.

Hollanda'lılar ateş kes için şart olarak *Johannes Princen'in kendilerine* teslim edilmesini ileri sürmüşler. Hollandalıların Princen'e karşı besledikleri bu müthiş nefretin bir nedeni de, Princen'in ulusal bağımsızlıktan sonra Java'nın batısını ele geçirmeyi amaçlayan ve «Türk» diye anılan Yüzbaşı Westerling'in hareketini durduran şefler arasında bulunması. Princen, bağımsızlıktan sonra Endonezya haberalma servislerinde çalışmış. 1955'te ise Sukarno'nun yeni seçtiği bir savunma bakanını protesto amacıyla ordudan ayrılmış. Princen'in kamuoyu önündeki bu ilk protestosu, o sıralarda Jakarta basınında geniş yankılar uyandırmış.

Ponke'nin yakınları onun için «Hükümete karşı çıkamadığı zaman, mutlaka orduyla yada başkanla mücadele eder. O her zaman mücadele edecek birini bulur...» diyorlar.

Ne var ki Ponke'nin karşısında bu kez «Purwodadi Skandalı»nı bilmemezlikten gelmekte hiçbir sakınca görmeyen Endonezya Ordusu gibi bir demir leblebi var. Bununla birlikte ordunun resmi sözcülerinin olayı tamamıyla reddettikleri de yok. Sadece «Rakamlar biraz mübalağalı» demekle işi geçiştiriyorlar.

İktidar çevreleri olaya kapanmış nazarıyla bakıyorlar. Merkezi Java Kumandanı Tümgeneral Munadi, Princen'i açıkça Hollanda Komünist Partisi'ne mensup olmakla suçluyor.

Princen'in Purwodadi skandalı ile ilgili ayrıntılı raporunu dikkatle okudum. Rapor gözü dönmüş bir fanatizmin dehşet verici hikayeleriyle dolu. Raporda cellatların, kurbanlarının, olayın geçtiği yerlerin adları, olay tarihi ve *öldürme metodları yeralıyor. Komünistlerin(!)* çoğu, tıpkı Endonezya müslümanlarının tavuk öldürmede kullandıkları alışılmış metodları gibi, enselerine demir çubuk vurularak katledilmiş.

Katliam her zaman geceleri saat 21'den sonra yapılmış.

Jirosari'de şehir halkı, kurbanların katledilmeden önce bizzat kazdıkları çukurları kapatmak için kürek ve meşalelerle «cinayet» yerine davet edilmişler.

Simu'da 300, Tjereweg'de 250, Kaksari'de 200 olmak üzere 1968 eylülünde Purwodadi'de kurban edilenlerin sayısı 3 bine yükseliyor.

Bir ay sonra, yine aynı bölgede 14'ü kadın olmak üzere 987 kişi daha tutuklanmış. Tutuklular arasında «ölenlerin», hasta düşenlerin ve çıldıranların sayıları da hayli yüksek.

Kuwu'da boğazlananların sayısı 100, Tandpingsari'de ise 200...

Purwodadi katliamının bir özelliği de Endonezya basınına aksetmesi. Purwodadi, Endonezya basınında yer alan ilk «katliam» olayı... Rastladığım çok sayıda insan, Princen'in yardımına ihtiyaç zum kalmaksızın bana bizzat tanık oldukları katliam olayları hakkında ayrıntılı bilgiler verdiler.

Java'nın doğusunda Djember'de 1968'in son aylarında 500'den fazla insan boğazlanmıştır. Associated Press'in muhabiri Ed Blanche, bu konudaki söylentilerin doğruluklarını kanıtlamak için kurbanların gömüldükleri «çukur»ları bizzat yerinde görmüş ve tesbit etmiştir.

Yine bizzat «cellat» askerlerin ifadesine göre, 1968 ortalarında Brebi bölgesinde başı uçurulanların sayıları 2 bin civarında. Batı Java'da komünist kafası kesmekle ün yapmış bir celladın komşusu ile konuştum. Hükümetin hışmına uğramasından korktuğum için adını açıklamayacağım. Java'lının anlattıkları tüyler ürpertici:

«Komşum cinnet getirdi, çıldırdı. Ağustos'tan 1968 kasımına kadar ordudan aldığı bir emirle - komşum her zaman dürüst hareket etmeyi sever - 17 kişi boğazladı. Kafaları gece nehir kenarında kesiyordu. Ama bir gün karanlıkta öz dayısının kafasını da gövdesinden ayırmış olduğunu görünce çıldırdı. Şimdi geceleri kabus içinde geçiyor. Öldürdüğü insanları görüyormuş rüyasında hep. Ama doğrusu bu işten fena para da kazanmadı. Uçurduğu kelle başına 120 lira alıyordu.»

Endonezya Ordusu'nun bir temsilcisi, 1965'in uygun ortamında neden «komünist»lerin hepsinin işini bitirmediklerini de şöyle izah ediyor:

«Doğrusu, Purwodadi dağlarında direnmeye devam eden Suratin *gibi* şeflerin dışında, topunun işini bitirdiğimizi sanıyorduk. Ama adamlar sanki yedi canlı... Beşini öldürüyoruz, yerlerini bu kez yedi kişi alıyor. Komünist Partisi'nin 15 milyon sempatizanı var. Bu yüzden hepsini öldürmek mümkün değil. Eylem içinde olan 1 milyonunu kesmekle işe başladık. Kalanların korkudan sineceğini umuyorduk. Ama nerede? Yeraltına indiler şimdi, tedirgin edici bir biçimde... Dünya kamuoyu rahat verse, işimizi daha serbest göreceğiz. Endonezya komünistleri yedibaşlı efsane canavarlarına benziyor. Başını kesiyorsunuz, gövde canlı kalmakta devam ediyor...»

Ozenti III

Komünistlerle mücadele artık bir kanun işi olmaktan çıkmıştır. İş fiiliyata dökülmek üzeredir. Komünistler fiili harekete başlarsa, anti - komünist halk da fiili çatışma havasına girecektir... Çok kimsenin canı yanarmış. Komünistler düşünsün. Endonezya'dan saygılarla...

MEHMET ŞEVKET EYGİ
(Bugün - 20.6.1968)

Gelecek Hafta

RÜŞVET ADALARI

...krobiyolojik
...ah yapan
...oechst'ün
...stanbul'daki
...şyerinde
...rev

BASIN, EMEKÇİLERİN DEVRİMCİ MÜCADELESİNİ HALKTAN GİZLİYOR!

Emek TAŞKIRAN

DEVRİMCİ eylemin en önemli dinamik güçlerinden birisi olan *«gençlik eylemleri»*, kendi özel sorunları ile yurt sorunları yöresinde yoğunlaşarak sürerken, ona parelel *işçi eylemleri* de gelişmektedir.

Bir sınıf niteliği taşımadığını bildikleri gençlik eylemlerini *bol bol yansıtan basın, sınıf niteliği ağır basan işçi eylemlerini,* grevleri, bilinçli olarak ya hiç yazmamakta ya da bir köşeye *dört satırla sıkıştırmaktadırlar.*

Çıkarcı ya da kapitalist sınıfın sözcüsü bir kısım basının gençlik eylemlerinden bilinçli olarak bol bol sözetmesinin en kısa yoldan birkaç nedeni vardır...

Birincisi: Gençlik bir sınıf değildir. Gençlik devrimci eylemin önemli itici güçlerinden birisi olmasına karşın, bu hiçbir zaman bir düzen değişikliğine varacak güce erişmez. Ancak gençliğin eylemi, işçi sınıfına yandaş ya da işçi eylemine parelelliği ölçüsünde bir anlam kazanır. Bir varlık sayılır. Kapitalist sınıfın sözcüsü basın, tutucu çıkarcı bir kısım basın bunu çok iyi bilmektedir. İşte bunun için gençlik eylemlerini yansıtırken tutumunda bilinçlidir de...

İkinci nedeni: Üniversite gençliğinin eylemi daha çok üç büyük İl'de Ankara, İstanbul, İzmir'de oluşmakta, dahası etkili olmaktadır. Sözünü ettiğimiz bir kısım basının da ençok gazete sattığı illerdir bunlar. Gençlik eylemine ağırlık vererek gazete satışını pompalamak da öteki amaçtır. Gençler, kendi eylemlerinin basında ne ölçüde yer aldığını, dahası basının gençlik eylemlerini ne ölçüde desteklediğini saptamak için bir yerine, çeşitli görüşün temsilcisi birkaç gazete birden almaktadırlar. Ki böylece satış pompalanmış olmaktadır...

Üçüncüsü ise: Gençler, eylemlerini işçi sınıfına yandaş kıldıkları ölçüde başarılı olacakları, eylemlerinin bir anlam kazanacağı bilincine varmış bulunmaktadırlar. Bundan ötürü de, çok özel sorunlarının dışında, yurt sorunlarına ilişkin eylemlerinde işçilerle ortak eyleme girme bilincini göstermektedirler. Bu tutarlı davranış daha geniş bir anlam kazanırsa kapitalist sınıfın, çıkarcı sömürücü çevrelerin dümeni bozulacak, düzen değişecek demektir.

Bu noktada bir kısım basına düşen görev, gençlik eylemlerini alabildiğine büyüterek vermek, işçi eylemlerini küçültmek. Böylece ortak eylemdaşları koparmak. Dolayısıyla, gençlik eylemlerini, genç adamın sorunlarını, onun yurt sorunları karşısındaki davranışlarını kavrıyamıyan **«küçük burjuva»** ile bürokratları, orta tabaka halkı, tutucu çevreleri gençlik eylemlerine karşı çıkarmaktır... Halkı bıktırarak, gençlik eylemine desteğini kırmaktır. Dahası baba ile oğulu birbirine düşürmektir...

Bütün bunların yanında işçi eylemlerini vermeyişin en önemli, dahası tek nedeni, kapitalistlerden aldıkları ilanların kesilmemesini sağlamaktır. **«Aman ilan musluğu kısılmasın. Sayfa sayfa ilanlardan gelsin *paralar!*.»**..

Şimdi gazetelerin ya hiç yazmadığı ya da birkaç satırla geçiştirdikleri, radyoların hiç *söylemediği son haftaların işçi* eylemlerine bir göz atarak, olayları nedenlerini incelemiye çalışalım... Son işçi eylemlerini, *grevleri şöylece sıralayabiliriz...*

— Vehbi KOÇ'un Türk Demir Döküm fabrikasında, sarı sendikadan bıkan işçilerin DİSK üyesi devrimci Maden - İş'e üye olmaları engellenmek istenmiş, baskı son kerteye geldiği 15 mayıs günü işçiler topluca işi bırakmıştır.

— Rami Topçularda kurulu Mehmet Üretmen Horoz Çivi fabrikasındaki direnme olayı geçiştirilmiş, unutturulmuştur bile... AROLAT arkadaşımızın tutukluluğu sürmektedir.

— Kartal - Soğanlı sapağında kurulu Çelik Montaj Sanayii A. Ş. Jawa Motosiklet, Skoda otomobil montaj fabrikası ile aynı ortaklığın yavrularından Otopar işyerinde iki - üç haftadır grev sürdürülmektedir.

— Topkapı - Londra asfaltı üstünde kurulu Türk - Hoechst A. Ş. ilaç ve P.V.A. fabrikası işyerinde, DİSK üyesi devrimci Kimya - İş sendikası 8 mayıstan beri grev uygulamaktadır. İşyeri tümüyle yabancı *sermaye* kuruluşudur, Alman sermayesi. Yabancı ilaç kurumlarının halkımızı hasta yatağında soyduğu, sömürdüğü artık Meclis araştırması ile de **«tescil»** edilmiştir. Bir yerde **«müseccel»**lerden...

İlkin DİSK üyesi Kimya - İş *sendikasının* uygulamakta olduğu grevi; nedenleriyle, gelişmesiyle incelemiye çalışacağız. Öteki işçi eylemlerini ayrı bir yazı konusu olarak ele alacağız...

Grev uygulanan işyeri Türk - Hoechst'ün içyüzü:

Daha önce kamuoyuna açıklandığı gibi, yasaları hiçe sayan bir tutumla, maden arama alanında «ruhsat» alarak yurda girmiş olan **«Alman firması Hoechst»** maden aramayı, işletmeyi bir yana iterek daha **«kârlı»** bulduğu **«ilaç konfeksiyonculuğu»** (ambalajlama) alanına kaymıştır. Hoechst'ün bu tutumuna ses çıkaran da olmamıştır. Kısacası ilaç yapımı ya da ambalajcılık **«ruhsatı»** olmadan yasaları hiçe sayarak çalışmaktadır...

Hoechst'ün bir korkunç marifeti de, Almanyadaki fabrikasında, Amerika için kimyevi ve biyolojik savaş aracı yapımıdır. Birleşmiş Milletler'ce yasaklanmasına karşın işini pervasızca yürütüyormuş. Mr. Seymour Hersh, «Kimyevi ve Biolojik Savaş Aracı» adlı kitabında: «Hoechst Batı Alman firmasının başı Kurt HANSEN, Amerikan ordusunun kimyevi ve biolojik savaş birlikleriyle ilişkiyi doğrudan doğruya yapan adamdır. Bu aynı Kurt HANSEN, 2 nci Dünya Savaşı sırasında İG Farben firması ile Alman Wehrmacht'ı arasında liezonu yapmıştı.»... Kısacası burada işçileri boğaz tokluğuna çalıştıranlar, Almanya'da insanlığın mahvına sebep olacak zehirli gazlar yapıyor...

Kimya - İş Sendikası'nın 6 mayıs 1969 günlü «Basın Bülteni»nde Hoecaht firması hakkında şu bilgi verilmiştir:

«Hoechst firması: Dünyanın 14 büyük firmasında biridir. Satış bakımından dünyada 6. sırayı işgal eder. (200 Milyon Dolar). Dört kıtada onbinlerce ve sadece Almanya'da 65 bin işçi çalıştırır. Ortalama bir hesapla 20 milyon dolar (260 milyon TL.) kazanır. Diğer memleketlerde işçilerine ortalama saatte 18.50 TL. yani günde 148 TL. yevmiye öder.»...

Türkiye'de, Topkapıda kurulu işyerinde ilaç ambalajı, P. V.

Halka Gitmek...

● *Geçenlerde, yıllar önce Kastamonu'nun* bir köyünden gelmiş ve bir resmi dairede müstahdem olarak çalışan, ilkokul diplomasını dışarıda imtihanlara girerek almış *bir vatandaşla konuştum. Önceden DP'li,* sonradan oyunu AP'ye vermiş olan bu vatandaş diyor ki: «Bir kere beyim, bu ülke halkının islam dinine ne denli bağlı *olduğu gerçeği inkar götürmez. Bu sebep*tendir ki, ister masum olsun, ister din taciri olsun, halkın bu duygularını okşayan siyasal örgütler daima kazanmış*tır. Halk Partisi'nin şahsında mündemiç* olan bürokrasi daima halka tepeden bakmış, onu hor görmüştür. Laiklik adı altında da zaman zaman dini inançları a*çık veya kapalı tahkir etmişlerdir. Biz* müslüman Anadolu halkı onun için kendimize daha yakın görünenlere oy verdik. Fakat artık şu gerçeği gördük ki, bu takım *da, dayandığı halka değil, birkaç* kapkaççı tüccar ve ağa takımına hizmet etmekte, kendine oy vermiş olan aşağı halk katlarını bazı gözboyamalarla idare *etmeye çalışmaktadır. Şunu anladım* ki, bu bir sınıf meselesidir. Ve Türk halkına (emekçilere denmek isteniyor), ne memur (bürokrat) iktidarı, ne de şahsi çıkarları ile dışa *bağlı tüccarın, ağanın,* onun yardakçısı din bezirganlarının iktidarının faydası var. Halkın içinden yetişmiş kimselerin kuvvetini hissettirdiği bir hükümet ancak *köylüyü ve işçiyi dü*şünür. Böyle kurulacak bir halk demokrasisine, gerçekten samimiyetle, ama din duygularına da dokunmadan, inanmış halk temsilcilerinin *ve onlara içinde insan*lık sevgisi duyarak yardım edecek okumuş kimselerin de içinde bulunduğu siyasal bir örgüte ihtiyacımız var.» İşte, İdris Küçükömer'i *DÜZENİN YABANCILAŞMASI* kitabında önermek istediği ve gerçekten halk demokrasisini benimseyen sosyalist dostlara da iyi bir strateji kaynağı teşkil edeceğini sandığım doğucu, islamcı - batıcı, laik bürokrat çelişkisinin bir vatandaşın, hem de okuma yazması kıt bir vatandaşın kafasındaki şekli. Demokratik yoldan taşa geçmeye çalışan sosyalist bir örgütün bundan alacağı sonsuz dersler var kanısındayız. Yaşar Kemal'in de zaman zaman önerdiği gibi, Anadolu halkının sanatı, duygusal yapısı ve inançlarını nazarı itibara almayan bir devrimin nasıl küçük olacağını şimdiden kestirmek zor değil. Halk böyle bir devrime hazır, ancak halka bunu anlatmanın, tekrar bürokrasinin pençesine düşmeden bu memleketi kendisinin idare edeceğini anlatmanın zamanı çoktan gelmiştir. Türk Baasçılarına tavsiyemiz, halka dönün, halkın içine girin ve biraz da halkı okuyun!

ERCAN SARIHAN
(Emirgân - İstanbul)

Bir Çocuktan Sesleniş...

● *Çok değerli* **Ant** *okuyucuları.* **Ben 13** yaşında bir ortaokul öğrencisiyim ve devamlı ANT okuyucusuyum. ANT'ın gerçekçi, devrimci ve sosyalist yayınlarına *hayranım. Benim* yaşımdaki arkadaşlar daha emperyalizm, sosyalizm gibi kelimelerin manalarını bilmiyorlar. Biz geleceğin ümitleriyiz. Madem ki biz geleceğin genç*liği olacağız, madem ki artık Türk mille*ti Türkiyey'i emperyalist uşaklardan ancak gelecek neslin kurtaracağına inanmıştır, öyleyse bizim eğriyi, doğruyu bil*memizin zamanı gelmiştir. Bunun için be*nim yaşımdaki bütün kardeşlerimi, bizlere eğriyi, doğruyu öğreten ve faydalı yayınlarıyla bizleri aydınlatan ANT dergisini *okumaya davet ediyorum. Bu hususta ANT* okuyucusu babalara da görev düşmektedir. Onlar da çocuklarını ANT okumaya teşvik etmelidirler. Herkesin bildiği gibi *Türkiye emperyalist Amerikan uşaklarıy*la, Watson gibi olmaya özenenlerle ve toprak ağalarıyla dolup taşmıştır. Bunların saldırılarına rağmen her zaman dev*rimci ve gerçekçi ve sosyalist yayınını* sürdürmeyi başaran çilekeş ANT Dergisi'ne ve yöneticilerine bağımsız ve sosyalist Türkiye için savaşlarında başarılar di*lerken, bizlere aydınlatıcı yayınlarıyla o*layları ve olaylardaki gerçekleri gösteren ANT Dergisi'ne ve yöneticilerine binlerce teşekkür.

M. ŞAKİR ÖRS
(Alaşehir Lisesi, Orta Bölümü, 2-D)

Antiemperyalist Savaş

● Amerikan vesayetindeki bir ülke olmaktan kurtulmak için verilecek savaş, aynızamanda *sosyalist bir nitelik* taşıyacaktır. Çünkü onu çağıran, işbirliği yapan, herşeyiyle ona bağlı olan komprador burjuvaziyle de savaşmak gerekecektir. Eğer *anti - emperyalist* savaşın sonunda işçi sınıfı yönetimde söz sahibi olamayacaksa, burjuva demokratik devrimi hiçbir yenilik getirmeyecektir. Kovulan düşman gene çağırılacaktır. İşçi sınıfının önderliği, örgütünün gücüyle orantılıdır. Sosyalist hareket güçlenince ve her türlü baskı neticesiz kalınca, henüz yeni yeni aydınlar arası sohbet konusu olmaktan çıkıp halka yayılmış toplumcu düşünceyi saptırmak çabası hızlandı. Tutarsız davranışlarıyla burjuvaziye yardımcı olan bürokrat - aydınlar, toplumcu hareketten yararlanarak tekrar söz sahibi olmak istiyorlar. İşçi sınıfının tek örgütüne karşı çıkıp küçük burjuva aydınlarının reformist hareketlerini alkışlayanlar, kimler adına güçbirliği yapıyorlar. Güçbirliği yapmak için güçlü olmak gerek... O gücü bölmeye çalışanlar bizleri aldatamazlar.

SABAHATTİN ÖZTÜRK
(SBF Yurdu - Ankara)

HOECHST'TE GREV GÖZCÜLERİ
— İşçiler emperyalizme direniyor —

A. (Poli vinil Asetat) yapımı için çalışılır. İşyerinde 135 işçi çalışmaktadır. «İşyerinde günlük enaz üretim 100 bin liralıktır. Bir işçinin günlük üretimi 1000 liralıktır. İşyerinin aylık üretim değeri 4 milyon 50 bin lira, yıllık ortalama üretim değeri 48 milyon 600 bin liradır.»... Türkiye dışındaki işyerlerinde «İşçiye günde 148 TL. öderken, Türkiye'de işçilere 32.80 TL. gündelik ödenmektedir.»... Ayrıca işçilerin iş güvenliği yoktur...

Grev Nedeni:

Türkiye'de ilaç sanayiinde uygulanan ilk grev olmasıyla da ayrı bir özellik taşıyan grev 8 mayıs 1969 günü başlamıştır. Greve işçinin tamamı katılmıştır. İşyerinde üretim grev nedeniyle tamamen durmuştur.

Kimya - İş'in üyeleri adına uyuşmazlık konusu istekleri şöylece sıralanabilir:

1 — Sözleşme süresinin iki yıl olması.

2 — Ücret artımı: Birinci yıl saat ücretlerine 125 kuruş, İkinci yıl 75 kuruş zam yapılması,

Yılda iki aylık tutarında ikramiye verilmesi.

3 — İş güvenliği: İşyerinde bir disiplin kurulu kurulması. Ne nedenle olursa olsun disiplin kurulu kararı olmadıkça hiçbir işçinin işine son verilmemesi. Kısaca 931 sayılı İş Yasasının 17-2. 24. maddeleri ile 13 - 14. maddeleri disiplin kurulu kararı olmadıkça uygulanmaması. (931 sayılı yasanın 17-2,. 24., 13., 14. maddeleri işçinin iş akdinin işverence tek taraflı feshi ile ilgilidir.).

İşçiler isteklerini elde etmek için bilinçle direnmeye geçmişler, grevi başarıyla sürdürmektedirler...

Grevin Gelişmesi:

Grev disiplinli, bilinçli, anti-emperyalist bilincin bilenmesinde etken olarak sürmektedir.

Hoechst yetkilileri bir çözüme varmak için Kimya - İş Sendikası yetkilileri ile bir görüşme isteminde bulunmuştur. Bu arada iki görüşme yapılmışsa da bir sonuca bağlanamamıştır. Anlaşmaya varılamamasında; görüşmelere katılan Kimya - İşverenleri sendikasının tutumu önemli etken olmuştur.

Anlaşmaya varılamaması üzerine grevin gelişmesi boya sanayiini önemli ölçüde etkileyecektir. Bu konuda Kimya - İş Sendikası şu açıklamada bulunmuştur: «Boya sanayiinde hammadde yokluğu ve işsizlik krizi başlayacak. Bu kriz yüzünden boya sanayiinde çalışan 2500'ü aşkın işçi işsiz kalacak. Bilindiği gibi boya sanayii için gerekli ana hammadde olan PVA (Polivinil asetat) Türkiye'de sadece Hoechst'ün grev yapılan fabrikasında imal edilmektedir. Bu fabrika bir ayda 90 ton ÇBS'ye, 120 ton DYO'ya, 50 ton DEWYLUX'e, 30 ton BAYRAKLI'ya ve 40 ton da diğer boya şirketlerine PVA vermektedir. Türkiye'nin en büyük boya şirketlerinden ÇBS ve DYO'nun ellerinde ancak bir haftalık PVA stokları bulunmaktadır.»

Dış İlişkiler

Yakın geçmişte yurdumuzu ziyaret eden, asıl kılıç balığını resmi görüşmeler sonucu yakalıyan, ama Marmara'da, ancak İzmarit'le yetinmek zorunda kalan Alman Başbakan yardımcısı Bay Willy BRANDT'a Kimya - İş sendikası Genel Sekreteri şu telgrafı çekmiştir:

«Sayın Willy BRANDT Başbakan Yardımcısı. Sömürücü olmamak ve Türk işçilerine saygılı davranmak şartıyla, Türkiye'de faaliyetlerini hoşgörmeğe çalıştığımız Alman Firmaları, son yıllarda, Amerikan emperyalistleri ile aynı parelelde bir tutuma girmiş bulunuyorlar.

«Bir yıl önce Birleşik Alman İlaç Fabrikası (Bayer, Knoll, Merck ve Scherring) SENDİKA ÖZGÜRLÜĞÜNÜ zedeleyici davranışı ile Türk - Alman dostluğuna gölge düşürmüştür. Bu kerre sekiz yıldan beri utanılacak kadar düşük ücretle işçi çalıştıran HOECHST FİRMASİ, sebep göstermeden işçi çıkartmak gibi 18. asır zihniyeti gütmek istemektedir. Alman Anayasası ve Kanunlarının da uygun görmediği bu davranışlar yüzünden. Sendikamız ve işçiler 17 günden beri Grev halindedir.

«ICF Genel Başkanı Wilhelm GEFFELER ve Alman Hoechst işçileri de bizim safımızdadır. Grevin başarı ile sonuçlanacağından hiç şüphemiz yoktur. Bu telgrafı çekmemizin nedeni, bu kabil tutum ve davranışları sonunda sömürücü ve saygısız Amerikalılara «ÇİRKİN AMERİKALI» dendiğini hatırlatmaktır.»

Sendika yetkililerinden edinilen bilgiye göre: Kimya - İş Sendikasının üyesi bulunduğu ICF (Uluslar arası Kimya ve Genel İşçiler Federasyonu) ile IGC (Alman Kimya Kağıt ve Keramik Sendikası) Genel Başkanı Wilhelm Geffeler ile ICF Genel Sekreteri Charles Levinson, Hoechst grevi ile yakından ilgilenmektedirler. Wilhem Gefeller, Hoechst'ün Almanya'daki merkezi ile ilişki kurmuş, Türkiye'deki grevin olumlu şekilde sonuçlanmasına çalışmaktadır. Olumlu sonuç alınamazsa 65 bin Alman Hoechst işçisinin Türk grevcileri desteklemek üzere greve hazırlandıkları da ayrıca belirtilmiştir.

Tüm bunların yanında ayrıca merkezi Almanya'da bulunan «Türk Gençliği Kültür Kolübü» ile «Avrupa Türk Toplumcular Federasyonu»nun Hoechst'e grevi dış ülkelerde etkili duruma sokmak için gösteri yürüyüşleri, toplantılar düzenleme çalışmaları yaptıkları da belirtilmiştir...

Dış ülkelerde de yankılanan Kimya - İş grevi 8 mayıstan buyana sürmektedir. İşçiler bilinçli, disiplinli bir dayanışma içindedirler. İşveren cephesinin çözüleceği güne adım adım yaklaşıyorlar. Hoechst'te grev uygulayan bilinçli, DİSK üyesi Kimya - İş'li, emekçi arkadaşlara yürek dolusu selam bizden...

KAVGAYA DEVAM!

Gençliğin, topyekun geliştirdiği direnme gücünü kıramayan işbirlikçiler, hergün biraz daha gelişen bu potansiyeli harcamanın tek yolunu, ona üniversitelerimizi teker teker kapamakta, sınavları Eylül ayına ertelemekte buldular. Gençliğin soylu direnişini, ne dış ve ne de iç etkilerle (Askeri öğrenciler, uyduruk huzur komiteleri, şantajlar v.s.) kıramayanların fakülte ve Yüksek Okulları kapama kararları, geçtiğimiz hafta boyunca da sürdü. Ve bazı akılevvellere göre; çağdışı, gayri milli bir eğitime başkaldırmış gençlik eylemlerinden doğan buhran, bu tek tip kapama - erteleme kararlarıyla atlatılmış oldu! Oysa, haciz memurunu kapı önünde görünce, kapıyı kilitleyerek arka pencereden kaçmaya benzetilebilecek bu oyunun sahipleri, ihanetlerinin cezasını, artan faiziyle birgün mutlaka ödeyeceklerdir. Çünkü, işbirlikçilerin mahkumiyet kararı gençliğin elindedir ve bu karar birgün mutlaka infaz edilecektir.

Gençliğin soylu başkaldırması diyebileceğimiz bu buhran, yapay ve haksız bir buhran olmadığı için, gerçek suçluların son talihsiz manevarlarıyla sabıkaları biraz daha arttığı için, ciddi bir çözüm yolu bulunmadığı sürece, her an yeniden, her an daha büyük bir güçle patlayacaktır. Eğer, gençliğin, sırtını okşamakla, boş vaadlerle, suçu başkalarına yüklemekle hele hele onlara kolay sınıf geçmenin yöntemlerini hazırlamakla bu patlamaların durdurulabilmesi mümkün olsaydı, 1968 Haziran patlamasından sonra üniversite içi hiçbir gençlik eyleminin olmaması gerekirdi. Böylesine kısır bir görüşün sahipleri 1968 Haziran patlamasının hedeflerini kavrayamamanın yada o zaman ileri sürülmüş görüşlerin, yani Özel Okulların devletleştirilmesi, eğitimde fırsat eşitliği, tam gün çalışma, halka dönük demokratik üniversite, özcesi çağdışı bir eğitim - öğretime son verme ilkelerini, sadece bir avuç insanın kavgası sanmanın cezasını ödüyorlar.

Sınavların yada suçluların cezalarının infazının Eylül'e ertelenmesinin bazı sebep ve sonuçlarını tartışmak gerekir. Son gençlik eylemleri nice çok haklı bir temele dayanırsa dayansın, nice yüzde yüz kendi önderlerinin öncülüğünde sürdürülmüş olursa olsun, işbirlikçiler - siyasal iktidar ittifakının parmağını da aramak zorunludur. Nedenleri şöyle sıralayabiliriz:

1 — Ekim, genel seçim ayıdır. Kökleri yavaş yavaş köye dayanmış, emekçi halkla organik ilişkinin gereğine inanmış, bu gereği kavramış gençliğin büyük potansiyelini, Eylül ayındaki yoğun propaganda kampanyasında, emekçi ve de onun biricik siyasal örgütünden yana kullanacağını, taşra politikacılarına aman vermeyeceğini herkes biliyor. Siyasal iktidarın ve taşra politikacılarının önünden bu handikapın kaldırılması her halde düşünülmüş olmak gerekir. Değilse, kendi haysiyetlerini dahi ayaklar altına alan, polisli Üniversite, polis gözetliğinde sınav işgüzarlığı niye?

2 — Bir kısmı alet olsalar dahi, bir kısmının siyasal iktidarla yakın ilişkilerinin bulunduğu, oyunları birlikte tezgahladıkları her halde kuşku götürmez. En azından, birinci varsayımı gerçekleştirme arzusundaki siyasal iktidarın oyununa geldikleri gerçektir.

3 — İşbirlikçiler - siyasal iktidar koalisyonu, emekçi halkla organik ilişkiler kurmanın başarılı örneklerini verme yolundaki devrimci gençliği, seçim öncesi, Türkiye halklarının gözünde küçük düşürme deneyine de girişmişlerdir. «Marksist - Leninistler» diye, «bir avuç anarşist» diye uğraşmaları bundandır.

4 — Dünya kapitalistlerinin Türkiyemizi paylaşma toplantılarını, Londra borsalarındaki altın - gümüş satışlarını, Meksika buğdayı skandalını, Maria Callas güldürüsünü, karaborsayı, para darlığını, halkımızın daha somut duymaya başladığı ekonomik krizi ikinci dereceye düşürebilme hesapları da var işin içinde elbet! Ama bütün bunlar, gençliğimizin, çağ dışı, salt kapitalist ve kapitalizmin hizmetinde robot insan yetiştirme eğilimlerine başkaldırmasına asla engel değildir. Esasen, devrimci gençliğin ülkücü kavgası tüm erdemsizlikleri silip süpürecek coşkunluktadır.

Büyük kitlesi Anadoludan gelmiş ve Anadoluya, halkının arasına dönmüş devrimci gençlik, işbirlikçilerin oyunlarını bozmalıdır. Eylül - Ekim aylarında kendi geleceğimiz yönünden vereceğimiz sınavlarla, tamamlaşma yolunda olduğumuz emekçi kitlelerle vereceğimiz savaş ve sınavları atbaşı yürütmenin yollarını bulmak zorunluğundayız. Halkın içinden gelmekle beraber, halkla yabancılaştığımız yönler, aramıza konulmuş engeller yadsınamaz. Son gelişmelerin sildiğini ummakla beraber, gönüllerimizde bazı kırgınlıklar da var. Ama, devrimcilik, savaş günü tüm kırgınlıkları, tüm gelecek endişelerini bir kenara bırakmakla başlar. Kişisel bir çaba değil, insanoğlunun daha mutlu bir yaşantıya kavuşmasının bitip tükenmez, evrensel bir kavgasıdır devrimcilik. Bu nedenlerle devrimci gençliğe kendisinin ve emekçi halklarımızın kader yılında önemli görevler düşüyor: Tek devrimci partinin içinde, emekçi kitleleri önümüzdeki ve gelecekteki sınav günlerine hazırlamak! Seçim boğuşmasında kendisini bu kavganın dışında bırakmak istiyenlerin emellerini kursaklarında bırakmak! Büyük gücünü, halkının arasında, halkıyla vereceği sınavla ispatlamak! Son olaylarla hepimizin gözünde açıkça belirlenmiş AP - CHP ittifakını onların tarihsel ayrılmazlığını halkımıza iletmek! Devrimci gelişmeyi durdurmak için AP - CHP ittifakının kurduğu seçim barajlarını yıkmak, devrimci gençliğin bugünkü en baş ödevidir.

Emekçi halktan yana ülkücü bir kavganın yiğit öncülerinin bir bölüğü Hakkâri'de Zap suyunu zaptederken, diğer bölükleri ücra Anadolu köylüklerini zaptetmek için arş ileri!

Ocal OKAY

Alman diplomasisi nazilerin elinde !

Almanya'yı Türkiye'de Naziler Temsil ediyor

DÜNYADAKİ NAZİ DİPLOMATLARININ BULUNDUĞU ÜLKELER
— Ankara'da da Nazi'ler ve SA'lar diplomatik dokunulmazlık altında! —

Selma ASHWORTH
— Londra'dan yazıyor —

İKİNCİ Dünya Savaşanın sonundan, Potsdam Konferansının imzalanmasından bu yana 24 yıl geçti... O günden beri **«Nazizm»** Batı Almanya'dan silinip süpürüldü, deniyor...

Gerçek ise çok başka. Bundan bir süre evvelki bir yazımızda, Hitler devrinin kanlı yargıç ve savcılarının, Federal Alman Cumhuriyetinde nasıl görev aldıklarını anlatmıştık.

Şimdi de dünyanın dört bir köşesine dağılmış Alman diplomatlarının geçmişlerine ve sözlerine bir göz atalım. Sunduğumuz haritadaki **«Swastika»**lar, Nazi Partisi üyesi olmuş, yahut Nazi Almanyası'nın Dışişleri Bakanlığında görev almış, yahut Nazi hükümetinin bir başka bakanlığında çalışmış Batı Almanya'nın bugünkü büyükelçi ve diplomatlarıdır.

Bu harita maalesef tamam olmaktan çok uzaktır. Bir çok Nazi diplomatları geçmişlerini çok iyi örtbas etmeyi başardıkları için haklarındaki bilgimiz eksiktir.

Biz, Alman diplomatlarının hikayesine, Türkiye'nin Batı Alman Büyükelçisiyle başlamayı uygun buluyoruz.

Batı Almanya'nın Ankara Büyükelçisi **Dr. Rudolf THIERFELDER**, 1937 yılında NAZİ Partisi üyesi olmuştur. Parti üyelik kartı No. 5.379.520'dir. Hitler Almanyasında ün salmış kanlı Adalet Bakanlığına bağlı, Stuttgart şehrinin savcısıydı.

Batı Almanya'nın Ankara Büyükelçiliğinde Müsteşar **Herr Hans MARMANN**, Berlin'de Yahudileri, birçok politik suçluları ve gerillacıları süründürmüş Berlin Savcısı'ydı.

Batı Almanya'nın Türkiye'de Legasyon Müsteşarı **Alexander SIEGER**, hem NAZİ Partisi üyesiydi, hem de SA idi.

Gelelim diğerlerine :

25 Haziran 1943'de işgal altındaki Hollanda'da görevli olan Nazi Dr. Ernst Günther MOHR, Berlin'e şöyle bir rapor yollamıştır:

«...**Hollanda'da mevcut tamkan 140.000 Yahudiden 100.000'i memleketin bünyesinden atılmıştır. Bu demektir ki, Hollanda'da tatbik ettiğimiz 11 aylık «Yahudiden temizleme» programının dörtte üçü halledilmiştir.**»

Bu Yahudi kanına susamış Nazi Dr., Şimdi Batı Alman Cumhuriyeti'nin Arjantin Büyükelçisidir. Dr. E. G. Mohr 1935'de Nazi Partisi'ne üye olmuştu. Üye kartı No. 3.500.174 İkinci Dünya Savaşı'nda Hollanda'da Nazi Legasyonu'nda Hollanda'daki Yahudilerin temizlenmesiyle görevliydi.

Arjantin'de Batı Alman Büyükelçiliğinde görevli olanların arasında bir başka azılı Nazi daha vardır: Legasyon Müsteşarı **Dr. Ernst KUTSCHER**, 1933'de Nazi Partisi üyesi olmuş. Ve İkinci Dünya Savaşı sırasında Dışişleri Bakanlığı'nın **«Yahudi İşleri»** departımanı'nda çalışmıştır.

Bu éfendinin geçmişi hakkında Nürnberg Mahkemeleri sırasında çarşaf kadar vesaik sunulmuştu (Nürnberg Trials, PS-3319, US Library of Congress). Bilhassa 3/4 Nisan 1944'de Krummhübel'de işgal altındaki Avrupa'daki bütün Alman misyonlarının katıldığı toplantıda sunduğu rapor tüyler ürperticidir. Bütün Avrupa'yı ırken arılaştırma prensiplerini en ince detaylarına kadar sadakatle tatbik edenlerdendir.

Gene Arjantin'de Batı Alman Büyükelçiliğinde **Dr. Hans Christian HALTER**, Nazi Dışişleri Bakanlığı Hukuk Müşavirliği etmiştir.

Nazi Almanyasının en kanlı katillerinden Martin BORMANN'dan takdirname koparmak tabii her babayiğidin harcı değildir. 21 Haziran, 1942'de Martin Bormann, Hitler'in Karargahı'na şu mektubu yollamıştır:

«... **Dr. Nüsslein, kanunlarımıza karşı gelenlerle, devletin düşmanlarına sıkı yönetim kanunlarını tatbikde büyük bir ciddiyet ve ustalık göstermektedir. Fikrimce Dr. Nüsslein 35 yaşına erişince Başsavcılık edebilecek kabiliyettedir. Heil Hitler.» (İmza: Martin Bormann)**

Martin Bormann'ın gözdesi bu *azgın Nazi şimdi nerededir?* Batı Alman Cumhuriyeti'nin İspanya'da Barcelona Başkonsolosudur. Dr. Franz Nüsslein 1937'de Nazi Partisi'ne üye olmuştur. Üye kartı No. 4.628.997. İşgal altındaki Çekoslovakya'da, Prag'da eli kanlı savcılık etmiştir. 1948'de Çekler tarafından 20 yıl hapse mahkûm edildiyse de, 1955'de **«affedilmemiş»** harp suçlusu olarak Batı Almanya'ya yollanmıştı.

İspanya'da Batı Alman Elçiliğinde bir de SS Subayı Elçilik katibi vardır: **Hans KOSTER**. Parti üyesi (No. 3.501.160) SS İstihbarat Subayı...

Bir başka SS Subayı, şimdiki Tayland Batı Alman Büyükelçidir. **Dr. Ulrich SCHESKE**, 1933'de SS olmuş. (No. 216.977) (S.S. üye No.)

Vatikan'daki Batı Alman Büyükelçilik Müsteşarı: Dr. Hans Wolf JAESCHKE, 1937'de Nazi Partisine üye kaydolmuştur. (No. 4.486.534) SA subaylarından ve Hambug'da Nazi Mahkemesi Yargıçlarındandı.

Bizim burada bilinen Nazi diplomatlarının hepsini yazmamıza imkan yok. Sadece yazımıza son vermeden bir kaç tane azılıyı kaydetmeden geçemiyeceğiz.

Birleşik Amerika'daki Batı Alman diplomatlarının isimleri Nazilerin geçit resmi gibidir. Bir kere olsun Amerika bu azılı Nazilerin memleketlerine diplomat olarak tayin edilmesini protesto etmemiştir.

Washington'da Batı Alman Elçiliğinde **Dr. Herbert Freiherr von STACKELBERG**, 1932'de SA subaylarından, 1933'de Nazi Partisi üyesi (No. 2.087.769), Siegburg'da partinin disiplin kurulunda görevliydi. Ve işgal altındaki Norveç'te **«Reich»** Komiserliği etmiştir.

Elçilik Müsteşarı Jobst Freiherr von BUDDENBROCK, Nazi Partisi Üyesi ve SS Subayı idi.

Boston Başkonsolosu Herr Hans Heinrich Sante, Chicago Başkonsolosu Eugen Betz, Detroit Başkonsolosu Dr. Georg von Pirch (Nazi Dışişleri Ba-

Eski Tas Eski Hamam

Hüseyin BAŞ

Evet, değişen sadece tellaklar... Fransa'da emekçi yığınları, «sosyal bunalımlar» hamamında terlemeye Pompidou döneminde de devam edecek. Fransız başkanlık seçimlerinden çıkan en önemli ders bu.

General de Gaulle'ün yönetiminde sosyal patlamalarla dize gelen büyük sermaye, demokrasi paravanası ardında sosyal demokrasinin «ihanet cephesi» gönüllülerinin de yardımıyla halk yığınlarına bir kez daha feci kazık atarak yeniden dizlerinin üstüne dikilmiştir.

***On yıllık Gaullist iktidarın bütün günahlarını üzerinde* taşıyan tekelci büyük sermaye hizmetlisi takımı, sanki hiçbir şey olmamış gibi ham hum şaralop, iktidarı gövdeye indirmiştir.**

Tekelci büyük sermaye, on yıllık iktidar parkurunda yorgun düşen General De Gaulle'ü yarıştan çekmiş, koşuya Pompidou'yu sürmüştür. René Andrieu'nun L'Humanité'de belirttiği gibi, Pompidou'nun Elysée sarayına yerleşmesiyle Fransa'nın dümeni yine bankaların elinde bırakılmıştır.

Şüphesiz, batının cilalı demokrasisinin bir başka özelliği de, klasik partilerin ardında ipleri çeken hakim güçlerin giderek bu güçlerin dayandığı sistemlerin mümkün olduğu ölçüde ve her türlü vasıtaya başvurarak halk yığınlarından saklanmasıdır. Böylece büyük sermaye her çıkmaza saplandığında, suçu şu yada bu politikaya veya politikacıya yükleyerek asıl iflas eden şeyi yani sistemi temize çıkarmak olanağı bulmaktadır.

Politikaların temel sınıfsal çelişkilerinin sürüp gittiği toplumlarda yıpranması son derece doğaldır. Büyük sermaye için politika, sisteme, yani sömürü düzenine giydirilmiş fiyakalı giysilerdir. Eskiyince yada mevsimine göre değiştirilir. Esas olan sistemin bekasıdır.

Şimdi ne olmuştur. Sosyal patlamanın bütün sorumluluğunu, vebalini boynunda taşıyan, sosyal yaraların sarılmasındaki aczi gün gibi ortaya çıkan sistemin iflası gözlerden gizlenerek, on yıllık bozuk düzenin uygulayıcıları bir vücut çalımıyla, okus pokus, yeniden iktidara yerleşmişlerdir

Büyük sermayenin adamı olarak Fransa'nın başına geçen Pompidou

Fransız emekçi yığınları herhalde, kendilerini yeni bir Mayıs - Haziran patlamasına itecek bunalım devrine hazırlanmalıdırlar. *Pompidou'nun kilit bakanlıklara* «kriz devrelerinin» adamı olarak belli çevrelerin itimadını kazanan modası geçmiş politikacıları getirmekle, sosyal bunalımları çözebileceğini sanmak elbette ki safdillik olur. Pompidou'nun Gaullist partiyle ilişkilerini daha da sağlamlaştırmaya yönelen «seçimlerle» de meseleyi halletmesine imkan yoktur. Chaban Selmas'ın başbakanlığı, Pinay'ın ekonomi bakanlığı, Giscard'ların, Debre'lerin hükümette görev almaları, sistemin iflasını örtbas etmeye yetmeyecektir.

İkinci tur seçimlerindeki «Seçilen bütün Fransa'nın başkanı olacaktır.» sloganına rağmen Pompidou, bir azınlığın başkanıdır. Fransız seçmenleri ikinci turda yüzde 31 oranında «oya katılmamakla» bir bakıma «sol»un adayına oy vermişlerdir. *Fransız seçmeni bu davranışıyla «sol'un birliği»* için çaba gösteren Fransız Komünist Partisi'ni ikinci kez mükafatlandırmıştır. Bunu aynızamanda «sol birliğini» parçalayan sosyal demokrasi ve Gauchist grupçuklara birinci turda indirilen darbenin bir kez daha doğrulayıcısı olarak yorumlamak da mümkündür.

Büyük sermayenin mutemet adamı Pompidou, Komünist Partisi Politik Bürosu'nun da altını çizdiği gibi «indirimli» bir başkandır. Her halde Pompidou, milyonlarca emekçinin kendisine de, hizmetinde olduğu sisteme de bütünüyle karşı bulunduğunu hatırdan çıkarmamak zorundadır. Pompidou'nun unutmaması gereken başka bir nokta da gerçek gücün ve zaferin dün olduğu gibi bugün de hâlâ «birleşmiş bir sol» cephenin imkanları arasında olduğu gerçeğidir.

İşte Nazi Büyükelçi Thierfelder !

Batı Almanya'nın nazi büyükelçisi Dr. Rudolf Thierfelder, itimatnamesini takdim ettiği gün Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay ile beraber. O sırada basına verilen resmi biyoğrafisinde, «Dr. Thierfelder, 31 Aralık 1905'te doğmuştur. Savaş öncesi yıllarında gerek ilmi ve gerekse tatbiki yönden hukuk meseleleriyle meşgul olmuş, savaştan sonra Güney Almanya eyaletlerinden birisinde, idari teşkilatın yeniden kurulmasına hizmet etmiştir» denilmekte, fakat «savaş yıllarında» ne yaptığı asla belirtilmemektedir. Dr. Thierfelder, savaş yıllarında Nazi Partisi'nin üyesi olarak insanlık dışı icraata ortak olmuştur. Böyle bir büyükelçinin, tıpkı Amerikan Büyükelçisi Komer gibi, Türkiye'den kovulması lazımdır!

kanlığında görevli SS Subayı idi), New Orleans Başkonsolosu Dr. Gerhard W. E. ROEDEL, Newyork Başkonsolosu Klaus Curtius, San Fransisco Başkonsolosu Dr. Siegfried von Nostitz (Nazi Dışişleri Bakanlığı Personel şefi.), Houston Konsolosu Dr. Wilhelm Otto Denzer (Casusluk ettiği Nazi hükümetinin Dışişlerine bağlı olarak, saptanmıştır.), Kansas City Konsolosu Friedrich Strusch, hepsi Nazi Partisi'nin kart taşıyan üyeleriydi.

Güney Afrika'daki Batı Alman diplomatları ise büsbütün dehşet verici bir tablo... Zira onların bugünkü ırkçı ve faşist Güney Afrika hükümeti nezdinde akıl hocalığı ettiklerinde kimsenin şüphesi yoktur.

Güney Afrika Batı Alman B. Elçisi Dr. Gustav - Adolf SONNENHOL, 1930'da SA subayı olmuştur. 1930'da No. 545.961 kart ile Nazi Partisi'nin üyesiydi. Sonra SS'de teğmen rütbesine ulaşmıştır. Ve SS'lerin en yüksek nişanını almıştır. Reich Emniyet Genel Merkezi ile Nazi Dışişleri Bakanlığı arasında liezon subaylığı yapmıştır. Sonraları Yahudilerin tamamen yok edilmesi konusuyla uğraşan Dışişleri Bakanlığı'nın 2b kısmının şefliğini yapmıştır.

Johannesburg Başkonsolosu, Kap şehri Konsolosu ve Elçilik müsteşarı hep sicilli Nazi'dir.

Japonya'da da halen eski Nazi yeni Batı Alman diplomatlarının sürüsüne bereket... Büyük Elçi Franz Krapf, 1936'da Nazi Partisine üye olmuştur. (No. 3.726.653), SS subayı olduğu zamanki kimliğinin numarası 102.283 dür.

Bunların dışında Italya, Ken-, Luxemburg, Madagaskar, Malta, Yeni Zelanda, Norveç, Pakistan, Panama, Güney Kore, Güney Vietnam, İsviçre, Tunus, Uganda, Uruguay, Hindistan Endonezya, Finlandiya, Danimarka, Macaristan, Fransa, Avusturya, Avustralya, Afganistan v.s. büyükelçileri, elçilik müsteşarları, birinci katipleri, başkonsolos ve konsolosları HEP NAZİ PARTİSİNE KAYITLI, ve SS'de SUBAYLIK ETMİŞ KİŞİLERDİR.

Hiç imkan var mı böyle sicilli Naziler, bu beyinleri yıkanmış faşistler şimdi hümanist, demokrat ve barışsever olsunlar? Böyle saçma bir iddiayı Kiesinger Hükümeti ve Dışişleri Bakanlığı, bizim «külahımıza anlatsın.»

Şimdiye kadar hep söyledik gene tekrar ediyoruz: Batı Alman Hükümeti, Avrupanın geleceği için Hitler Almanyası'ndan da büyük bir tehlike teşkil etmektedir. Zira Hitler hiç değilse dişlerini gösteriyor ve ikide bir hırlıyordu. Halbuki bunlar, **«Barış, NATO, Avrupanın ortak savunması, komünist tehlikesine karşı müşterek cephe, ortak pazar v.s.»** gibi çeşitli aldatıcı kisveye bürünmüş, Avrupanın şimdiden en güçlü ve zengin devleti haline gelmiştir.

«Komünist» kelimesinin Amerika'nın üzerinde yaptığı allerjiyi ve paniği çok iyi bilen ve kendi amaçlarına ulaşmak için en mükemmel şekliyle kullanan Kiesinger Almanyası, gaflet uykusundan uyanmazsak, değil yalnız bizim gibi devletlerin, fakat Amerikan efendilerinin başına da çorap örmeye kalkacaktır. İki köpeğin birbirini parçalaması bizim işimize gelir ama o ara bizler de gürültüye gitmiş olmıyalım.

ANT Beşinci Cildini de Tamamladı

İKİ buçuk yıldan beri çeşitli maddi ve hukuki baskılara rağmen okurlarının desteğiyle sosyalist mücadelesini sürdüren ANT'ın elinizdeki sayısı ile 5. cildi de tamamlanmıştır. Önümüzdeki sayıda 6. cildine başlayacak olan ANT'ın 105-130. sayıları kapsayan beşinci cildi de, önceki ciltleri gibi, haftalık olayları kronolojik şekilde ve sosyalist açıdan değerlendiren bir kaynaktır; ayrıca, seçkin yazar ve sanatçılarımızın kalemleri ve fırçalarıyla görüşlerini yansıttıkları değerli bir kültür hazinesidir. İlerideki yıllarda ANT ciltleri, sosyalist mücadele tarihi hakkında bilgi edinmek, geçmişin olaylarını sağlam şekilde değerlendirmek için gerektiğinde başvurabileceğiniz en güvenilir belgeler olacaktır.

ANT'ın 5. cildinde yer alan imzalar

Tektaş Ağaoğlu, Dursun Akçam, İlhan Alkan, Turan Altıntaş, Ahmet Aras, Osman S. Arolat, Selma Ashworth, Engin Aşkın, Veysel Atayman, Murat Ateş, Mehmet Ali Aybar, M. Nuri Ayvalı, Ekber Babayev, Selim Baki, Hüseyin Baş, Murat Belge, Daniel Cohn - Bendit, Suha Bulut, Fidel Castro, Demirtaş Ceyhun, Yalçın Çetin, Osman Yeşil Çobanoğlu, Yıldırım Dağyeli, Abidin Dino, Ferruh Doğan, Jacques Duclos, Albert Einstein, Asiye Eliçin, Ali Emre, Muzaffer Erdost, İbrahim Evci, İsmail Gençtürk, Mehmet Gezer, Davras Gökdere, Mekin Gönenç, Ernesto Che Guevara, Hüseyin Gümüştaş, Salih Rıfkı Güven, Nazım Hikmet, Leo Huberman, Aşık İhsani, Attila İlhan, Alpay Kabacalı, Barbro Karabuda, Güneş Karabuda Mehmet Karabulut, Harun Karadeniz, Mehmed Kemal, Yaşar Kemal, Samim Kocagöz, Mehmetcan Köksal, Şükran Kurdakul, Güngör Küçükerdem, İdris Küçükömer, Sidney Lens, Arslan Mengüç, Wright Mills, Fitnat Okuroğlu, Bertan Onaran, Necdet Onur, Tan Oral, İbrahim Osmanoğlu, Çetin Özek, Yalkın Özerden, Hilmi Özgen, Doğan Özgüden, İnci Özgüden, Yılmaz Öztürk, Ali Püsküllüoğlu, Michele Ray, Gerard Sandoz, Ercan Sarıhan, Jean Paul Sartre, Oya Sencer, Abdullah Sert, Sabiha Sertel, Erol Sever, Nebil Sezer, Ahmet Soner, Tekin Sönmez, Yakup Sönmez, Kemal Sülker, Mehmet Şahin, Rıza Şahin, Kani Şengül, Ülkü Tamer, Behzat Tanç, Emek Taşkıran, Ksuan Thuy, Ahmet Kaya Turan, İbrahim Türk, Yüksel Türk, Çetin Uygur, Mim Uykusuz, Burhan Cahit Ünal, Altan Yalçın, Şiar Yalçın, Şinasi Yeldan, Ayhan Yetkiner, Yaşar Yılmaz, Can Yücel, Hikmet Yürük Durdu Zıba, Fakir Baykurt, Metin Gür, Öcal Okay.

ANT Ciltlerini Temin Edebilirsiniz

Kütüphanelerinde ANT ciltlerini bulundurmak isteyen okurlarımız için cilt kapakları ve ciltler hazırlanmaktadır. Cilt kapakları 15, beşinci cilt ise 50 lira fiyatla okurlarımıza sunulacaktır. Daha önceki 1, 2, 3 ve 4. ciltlerden az sayıda mevcut olup her birini 75 lira karşılığında temin edebilirsiniz. Beşinci cilt ve cilt kapakları 8 Temmuz 1969 tarihinden itibaren satışa çıkartılacaktır. İstanbul'daki okurlarımız Hürriyet Gazetesi karşısındaki «Cağaloğlu - Başmusahip Sokak, Tan Apartımanı, No. 10/12»deki idarehanemize bizzat gelerek isteklerini temin edebileceklerdir. Taşradaki okurlarımız ise, isteklerini «ANT Dergisi - P.K. 934 - Sirkeci - İSTANBUL» adresine bildirmelidirler. Ciltler ve cilt kapakları, talep sırasına göre, ödemeli olarak adreslerine postalanacaktır. Ambalaj ve posta masrafını karşılamak üzere ödemeli ücretine her cilt kapağı için 3, her cilt için de 5 lira ilave edilecektir. Sadece beşinci cilde mahsus olmak üzere okurlarımıza yine bir kolaylık sağlanmıştır. ANT'ın 105-130. sayılarını biriktirmiş olan okurlarımız, bunları idarehanemize getirdikleri takdirde 20 lira fark vermek suretiyle ANT'ın beşinci cildine sahip olabileceklerdir.

TÖS soruyor :

Sekizinci Milli Eğitim Şûrası Neden Tolanmıyor ?

Fakir BAYKURT TÖS ve TÖDMF Genel Başkanı

10 Haziran 1933 tarihli ve 2287 sayılı «Maarif Vekaleti Merkez Teşkilatı ve Vazifeleri» adlı kanunun (3), (5) ve (6) ncı maddelerine göre, üç yılda bir toplanması gereken «Milli Eğitim Şûrası» 1962'den beri toplanmıyor. *Aradan yedi yıl geçtiği halde, Milli Eğitimde en büyük danışma organının çalıştırılmayıp, bütün eğitim problemlerinin yüzüstü bırakılması ciddi bir ihmaldir. Bu ihmalin yedi yıldan beri sürdürülmesi Öğretmenlerimizin tepkilerine yol açmaktadır.*

Resmi Şûranın ihmal edilmesi karşısında TÖS, 4 Eylül 1968'de Ankara'da «Devrimci Eğitim Şûrası»nı toplamış; öğretmen, öğrenci, işçi ve Devrimci aydınların temsilcileri önünde ülkemiz eğitiminin 23 problemini tartışmış, bunun sonuçlarını 524 sayfalık bir kitap halinde yayınlamıştır. TÖS'ün «Devrimci Eğitim Şûrası»na çağrılan Milli Eğitim Bakanlığı, bu iyi niyetli çağrımıza, iki tane müfettişini «takipçi» olarak göndermekle karşılık vermiş, ayrıca Şûramıza bir telgraf gönderen Milli Eğitim Bakanı Ertem, 8. Milli Eğitim Şûrası'nın 1969 Mayısında toplanacağını açıklamıştır. 1969 Bütçesine Şûra gideri olarak gereken para konulmadığı gibi, Mayıs ayı gelip geçtiği halde 8. Milli Eğitim Şûrası toplanmamış ve M. Eğitim Bakanı, Kamuoyu önünde bir sefer daha kınanacak duruma düşmüştür.

Bugün bir Milli Eğitim Şûrası'nın toplanmasını gerektiren yüzlerce sebep vardır. Öğretmenlerimiz yıllardır bu sebepleri dile getirmekte ve çare istemektedirler. Oradan oraya öğretmen sürmekten başka bir iş başaramayan ve objektif bir yetersizlik içinde bulunan Milli Eğitim Bakanlığı, kendi görevini yapmadığı gibi, Eğitim ve Yurt sorunları üzerinde fikir söylemek isteyen öğretmenleri ve aydınları da her fırsatta engellemektedir. 8. Milli Eğitim Şûrası'nın toplanmayışı bunun yeni bir örneğidir. Ama biz öğretmenler, üst üste yığılan Eğitim ve yurt sorunlarının sonuna kadar takipçisiyiz.

8. Milli Eğitim Şûrası'nın hiç değilse Ağustos ayında mutlaka toplanmasını ve aşağıdaki sorunları görüşerek gerekli kararları almasını istiyoruz:

1. Amerikan sömürgeciliğinin Türkiye İlköğretimine soktuğu gayri milli İlkokul Müfredat Programı, yerli ihtiyaç ve özelliklerimize uygun hale getirilmelidir.

2. Türkiye Kültür ve Eğitimindeki bütün yabancı baskı ve etkilerin giderilme çareleri karara bağlanmak, özellikle üretim artığı bayat Amerikan süttozları ile Amerikan Barış gönüllülerinin okullarımızdan uzaklaştırılması sağlanmalıdır.

3. Milli Eğitim planlaması yerli uzmanlarımız ve kendi öğretmenlerimizce ele alınmak, bu alanda çalışan Amerikalı uzmanlar derhal uzaklaştırılmalıdır.

4. Eğitimde işçi ve köylü çocukları aleyhine işleyen fırsat eşitsizliğine bir çare bulunmak, işçi ve köylü çocuklarımıza öncelik tanınması için gerekli tedbirler alınmalıdır.

5. Bugünkü pedagoji akımları ve yurt gerçeklerinin istediği biçimde, hayata karşı devrimci tavırlı insan yetiştirmeyi ve çoğaltmayı engelleyen bilgi sınırlamasına son verilmelidir.

6. Türkiye eğitiminin, bugün herkesi rahatsız eden kalite düşüklüğünü giderici çareler araştırılmalı ve tedbirler alınmalıdır.

7. Geçen yıl olduğu gibi bu yıl da derin bir huzursuzluk içinde bulunan Yüksek Öğrenim gençliğinin temel isteklerine kulak verilmeli; bunun için Türkiye ve Dünya gençliğinin ileri sürdüğü «Halka dönük Üniversite», «Demokratik Üniversite» ve «Devrim için eğitim» ilkeleri benimsenmelidir.

8. Politik, idari ve mali baskı altında sabırlarının sonuna *gelmiş olan öğretmenlerimizin* bunalımlarına çare bulunmalı; öğretmen kıyımı, öğretmen geçimi ve öğretmenlerin sosyal güvenliği konularında Şûra'da genel görüşme açılmalıdır.

9. Büyük çoğunluğunu öğretmenlerin teşkil ettiği Devlet Personelinin örgütlenmesine ilişkin 624 sayılı «Devlet Personeli Sendikaları Kanunu» gözden geçirilmeli, Şûra'nın varacağı kararlar uygulanmak üzere ilgili mercilere ulaştırılmalıdır.

Bütün bu sorunların gözden geçirilip işe yarar ve uygulanabilir kararların alınabilmesi için 8. M. E. Şûrası'nda ülkemizdeki bütün ilerici görüşlerin temsil edilebileceği demokratik bir ortam yaratılmalı, Şûra'ya başlıca öğretmen kuruluşlarından en az 80, işçi kuruluşlarından 50, gençlik kuruluşlarından 50 olmak üzere temsilci çağrılmalıdır. Ayrıca devrimci sanat ve kültür elemanlarımızın temsil edilebilmeleri de sağlanmalıdır. Bütün bunları yerine getirmek ve Şûranın yönetimini sağlamak üzere şimdiden bir komite kurulmalı, bu komiteye kuruluşlarımızdan temsilciler alınmalıdır.

Gelecek seçimden daha önemli bir konu olan geleceğimizi hazırlamada başlıca etken olan Eğitimin daha fazla ihmal edilmesi ve hafife alınması suçtur. Başta M. E. Bakanı olmak üzere, Milli Eğitim Müsteşarları, Talim ve Terbiye Kurulunun başkan ve üyeleri; Eğitim Fakültelerimizin dekanları ve öğretim üyeleri, üniversite rektörleri, senatoları ve öğrenci kuruluşları görevlerini yapmalıdırlar. Kendilerini Çankaya'da birkaç sefer rahatsız ettiğimiz Sayın Cumhurbaşkanı, Türk u-

KIYILAN ÖĞRENCİ HAKKI KESKİN BİLDİRİ DAĞITIRKEN
— Kıyım sırası şimdi de öğrencilere geldi —

Yanımdaki dost bana tanıştırıyordu: İşte bu arkadaş Milli Eğitim Bakanlığı tarafından öğrencilikle ilişiği kesilen Almanya Türk Öğrenci Federasyonu Genel Başkanı Hakkı Keskin.

Bilindiği gibi 12 Mart 1969 tarihli bazı gazetelerde, Avrupada öğrenim görmekte olan 16 öğrencinin öğrencilikle ilgisi kesildiğini Milli Eğitim Bakanı açıklamıştı. O zaman bu öğrencilerin kim olduğu ve hangi okullarda okudukları belli değildi. İşte o günden bugüne kadar yalnız, Almanya'da toplumcu eylemde bulunan (ATÖF) başkanı Hakkı Keskin'in öğrencilikle ilgisi kesildiği ortaya çıkmıştı. Bu konuda Hakkı Keskin şunları söylüyordu:

«12 Mayıs 1969 tarihinde benim öğrencilikle ilişkimin kesildiği Milli Eğitim Bakanlığı tarafından bildirilmiştir. Bana gelen yazıda özetle: «Berlinde Siyasal Bilgiler öğrenimi yapmakta olan Hakkı Keskin'in 8.5.1969 tarihinden itibaren yönetmeliğin 21. Maddesinin (b) fıkrası gereğince öğrencilikle ilişkisi kesilmiştir» denilmektedir.»

Mevcut yönetmeliğin bahsi geçen maddesi aynen şöydir:

«Madde 21 — Yabancı memleketlerde öğrenimde bulunan öğrencilerden:

b) Türkiye Devletinin mevzuatına göre memleket için zararlı sayılan fiil ve hareketlerde bulunan veya bu çeşit faaliyetlere katılanların, öğrenci Müfettişliğinin teklifi ve Maarif Vekaletinin tasvibi ile dövizleri kesilir ve kendileri yurda alınır.»

Bunlar sömürü düzeninin doğurduğu kanunlar ve yönetmeliklerdi. «Memleket için zararlı sayılan» deniliyordu. Aslında *bu yönetmeliğin ta kendisi* memleket için zararlıydı. Ama, onlar «zararlı»yı bu şekilde yorumlamıyor ancak çıkarlarına ve soygunlarına karşı olan her hareketi kabul ediyorlardı. Bakın, bu sözler onlara zararlıydı; «Amacımız; bilhassa son senelerde ana vatanda gelişen devrimci mücadeleye yurt dışından da katkıda bulunmaktır. Bilhassa Batı Almanya'da sayıları 200.000 aşan yurttaşlarımızın bilinçlenmesi ve yurt sorunlarına eğilmeyi görev sayan dayanışma içinde devrimci güçler olarak Türkiye'ye dönmeleri çok gereklidir kanaatindeyiz.» Bu cümle (ATÖF)ün *yayınladığı bir yazıda* geçiyordu. Öyleyse bu hususta gerekli tertibatı alıp gerekeni

Avrupa'da kıyılan Türk öğrencileri

Metin GüR

— Köln'den yazıyor —

yapmak lazımdı. Besleme müfettiş harekete geçti ve gereken yapıldı... 16 öğrenciden ilki, öğrencilikle ilişiği kesilen (ATÖF) başkanı bir köylü çocuğu olan ve şimdiye kadar çok müşkül koşullar altında hayatını kazanmaya çalışan Hakkı Keskin oldu.

Hakkı Keskin'le konuşmaya başladığım zaman Anadolunun yoksulluğu buram buram üstünde tütüyordu. «Bir köylünün oğluyum. En küçükleri ben olmak üzere altı erkek kardeşim var. Çok müşkül şartlar altında ortayı ve liseyi okudum. Erzincan lisesini 1964 senesinde iftiharla bitirdim. Bu tarihte Almanya'da işçi olarak çalışmakta olan kardeşimin davetiyle, dövizsiz özel öğrenci olarak Hamburg'a yüksek öğrenime geldim. Dil okuluna gidip Almanca öğrendim ve daha sonra Alman lisesinden diploma aldım. Aynı zamanda yarım gün çalışarak masraflarımı karşıladım. 1967 senesi kış döneminde Hamburg üniversitesinde siyasal bilbilgiler tahsiline başladım. 1968 devresinde başarılı duruma geçerek ve gerekli imtihanı vererek Berlin hükümetinden burs almaya başladım. Her sömestr sonunda gösterilen başarı ve verilen imtihanlardan dolayı bursum devam etmekte» diyordu Hakkı Keskin.

İlk duyduğunuz zaman bunu nasıl karşıladınız? diye sorunca, gayet soğukkanlı olarak şunları söyledi;

«Bu husus bende, benden öğrenenler kadar şok tesiri yaratmadı. Devrimci bir eylemin içinde olan bir kişi olarak böyle bir haber beklenebilirdi de. Beni en çok üzen şey vatanı ve milleti için durmadan didinen devrimci Atatürk gençlerinin memleket aleyhinde çalıştıkları gibi ağır bir şekilde suçlanmalarıdır. Ama tarih birgün gerçeği sahibine teslim edecektir.»

Bu kararla ilgili (ATÖF) olarak neler yapmayı düşünüyorsunuz, dediğimde.

«ATÖF Almanyadaki Alman ve diğer yabancı devrimci örgütlerle büyük bir dayanışma içinde olan kuruluştur. Dolayısiyle bu keyfi karara karşı Alman Öğrenci Dernekleri Federasyonu Türk öğrencileri ile dayanışma içinde olarak çeşitli aksiyonlara geçeceğini bildirmiştir. ATÖF gerekli kanun yollarına da baş vuracaktır. Zaten bu yabancı kuruluşlar halen geçerli olan yönetmeliği faşist bir yönetmelik olarak nitelemektedirler.» demekte.

lusunun eğitimi konusuna daha etkili olacak biçimde eğilmelidir. Toplumun eğitimi bu kadar ihmal edildikten sonra, yapılan ve yapılacak olan bütün öteki işlerin ve yatırımların fazla bir değeri düşünülemez. Bir ülkenin kalkınmasında, yönetilmesinde ve korunmasında en önemli unsurun insan olduğunu anlamak zorundayız. İnsanın hayata karşı devrimci tavırlı ve ulusal ölçülere uygun olarak yetiştirilmesi bir plan ve uygulamaya bağlanamazsa bugünkü eğitim kurumlarına «Millî Eğitim Kurumları» demek zorlaşır.

Biz Millî Eğitim Şûrası'nın belirttiğimiz ölçülerle hemen toplanmasını zorunlu görüyoruz.

TÖS devrimci kahramanlar seçimi yaptı

TÖS Yürütme Kurulu, 1968 yılı içinde :

1 — Mesleki alanda olsun, halk içinde olsun örgütlenme,

2 — Kapitalist düzen uygulamalarına direniş,

3 — Emperyalizme ve sömürüye karşı çıkma,

4 — Tam bağımsızlık fikrinin yayılması,

5 — Halka dönük ve halk yararına işleyen devrimci eğitim,

6 — Ve Anayasanın tam uygulanması.

Konularında halka, öğretmenlere, aydınlara ve öğrencilere önderlik eden ve uğradıkları baskılara, hattâ fiili tecavüzlere aldırmadan etkinliklerini sürdürdükleri anlaşılan bir öğretmen ile bir öğrencinin kahraman olarak seçilmesine, bunların birer plaka ve biner lira değerinde kültür yapıtı armağan edilerek mükafatlandırılmasına karar vermişti.

Bu maksatla seçilen Doç. Dr. Osman Nuri Koçtürk, Necat Erder, Hürrem Arman, Mehmet Durukan, Demir Ünsal, Cahit Şenkul, Safa Güner'den kurulu jüri, çalışmalarını bitirmiş, 16 öğretmen, 10 öğrenci aday arasında öğretmenlerden Malatya TÖS Şubesi eski başkanı H. Nedim Şahhüseyinoğlu'nu, öğrencilerden İstanbul Teknik Üniversitesi Öğrenci Birliği eski başkanı Harun Karadeniz'i armağana layık görmüştür.

Armağana aday gösterilen kahraman öğretmen ve öğrenciler şunlardır:

Öğretmenler : H. Nedim Şahhüseyinoğlu, Talip Apaydın, Ahmet Kaya Turan, H. Basri Aydın, Selahattin Güvenç, Sadık Göksu, Ömer Serin, Ahmet Öztaş, M. Ali Öztürk, Talat Akgün, Metin Bıçakçı, İsmet Gülyiyen, Yusuf Korkut, Akif Şahin, Fehmi Şimşek, Avni Bayrak.

Öğrenciler: Harun Karadeniz, Yusuf Küpeli, Sinan Cemgil, Fevzi Altuğ, Murat Kovacıoğlu, Zeki Saruhan, Timur Erkmen, Halil Koçer, İbrahim Kaypakkaya.

Jürinin seçtiği iki devrimci kahramanın armağanları bağlı bulundukları örgütler eliyle kendilerine verilecektir.

BASIN DİYOR Kİ

"Geniş Cephe, burjuvaziye hizmettir!"

Aşağıdaki yazı, Moskova Konferansının karar metni üzerinde cereyan eden tartışmalarla ilgili olarak Fransa Komünist Partisi Merkez Komitesi eski üyesi Jean Pierre Vigier tarafından yazılmış ve Le Monde Gazetesi'nde yayınlanmıştır. Castro taraftarı olduğu için 1968 Mayıs'ında partiden ihraç edilmiş bulunan Vigier, bu yazısında «geniş cephe»yi öngören devrim stratejisine karşı çıkarak neo - kapitalizmin koşulları altında sadece köylü, işçi ve aydınların ittifakının söz konusu olabileceğini belirtmektedir.

«Moskova Konferansının karar metni üzerinde cereyan eden tartışmalar, Dünya işçi hareketinin ideoloji ve strateji yönünden içinde bulunduğu buhranı ve endişeleri bizlere yansıtmaktadır. Bugünkü haliyle konferans metni birbirleriyle çelişen, iki ayrı stratejinin iki ayrı politika çizgisinin üst üste gelmesinden meydana gelmekte olup, sosyalist kamp bu iki karşıt strateji ve politik çizgi üzerinde ilelebet kalamayacaktır.

Batı Avrupa'da uygulanacak devrim stratejisi konusunda birbirine zıd iki görüş bulunmaktadır.

Birinci görüş, sağ kanatla olan ittifakları genişleterek ve komünist partisini ulusal kapitalist gerçeğe herzaman daha fazla birleştirerek tekelleri birbirlerinden ayırmayı savunmakta; hükümet alternatifinden hareket ederek demokratik yolların açılmasını sağlamak, Parlamentoda çoğunluk sağlamanın en başta gelen amacını teşkil etmektedir.

Bu politika anlayışı, 1936'da Fransa'da başarısının zirvesine ulaşan Ulusal Cephe'nin seçimlerde büyük bir zafer kazanmış olmasına dayanmaktadır. Tek cephe fikrini savunan bu gruptakiler, 1968 Mayısındaki gibi krizlerin tehlikeler, maceralarla dolu olduğunu kabul etmekte ve halk kütleleri ile ilişkileri kaybetmemek için bu tehlikelerin giderilmesinde görüş birliğine varmaktadırlar. Bu yol, Fransa Komünist Partisinin almış olduğu tutumdur ve İtalyan Komünist Partisinde reformcu ve sağcı tarafın temsilcisi Georgo Amendola bu tutumu büyük bir takdirle karşılamıştır.

İkinci görüş ise, İtalyan Komünist Partisi sol kanadının savunduğu görüşleri kapsamaktadır. Bu gruba dahil olanlar, tüm komünist partilerinin eski tek cephe ilkesini terk ederek, yeni bir analizin yapılması zorunluluğunu kabul etmektedirler. Neo - kapitalist toplum içindeki buhran, bilimsel devrimin hemen anında, kapitalizme karşı koymasını zorunlu kılan devrimci görüşün karşılaştığı bir sistem buhranıdır.

Bugün Batılı ülkelerde, devrimci buhranın ancak savaştan sonra veya açlık nedeni ile başgösteren sosyal bir patlama ile başlayabileceği ortada olan bir gerçektir. Devrimci buhranların kesin Marksist incelemelerden geçirilmesi gerekir. İtalya Komünist Partisi sol Kanadını temsil eden Pintor, değişen taktik ve stratejik yöntemler üzerinde şöyle demektedir:

«Sosyalist eğilimler ile demokrat hristiyanlar arasında yapılan görüşmelerden sonra bizim desteğimize layık bir program üzerinde görüşbirliğine varmak mümkün değil, merkezi solcular ise reformcu bir programın uygulanmasının imkansız olduğunu doğruladılar. Bizler ise cesaretle bütün bu teklifiere karşı koyan bir tercih yapmak zorundayız. Bizler herşeyin bilincine vararak, kapitalizmi sona erdiren metodik bir yolu önermek, bunun için de tüm güçlerin birlik olması için çağrıda bulunmak zorundayız.»

Yine, İtalyan Komünist Partisi'nin Polonya'daki Kongresinde arkadaşımız Occhetto şöyle demiştir:

«Kapitalizm ile sosyalizm arasında devamlı istikrar sağlayan demokratik bir toplum bulunmamaktadır. Kapitalizm ile sosyalizm arasında bulunan tek şey bizim savaşımızdır.»

Bu amacı gerçekleştirmek için, işçilerin, öğrencilerin ve köylülerin yürüttükleri savaşı birleştirmek, kuruluşlar dışında bir politika uygulamak gerekmektedir.

Benim kanımca, geniş cephe stratejisi ancak ve ancak politik çıkmazlara ve işçi partilerinin sosyal demokratlaşmasına neden olmaktadır. Bu nedenle, işçilerin, öğrencilerin ve köylülerin savaşımı bir elden idare ederken kuruluşlar dışında bir politika uygulamak gerekmektedir.

Moskova Konferansının bu konuda bir sonuca varamaması mümkündür. Çeşitli tartışmaları ve anlaşmazlıkları önlemek, birlik sağlamak için düzenlenen Moskova Konferansı karar metninde bazı ülkelerin isimlerine rastlanmamakta, bu konudaki tartışmalar ve anlaşmazlıklar işçi hareketinin geleceğini büyük ölçüde şartlandırmaktadırlar.

Birinci görüşü savunan kişiler, Avrupa yönünden başarılı bir bilanço çıkartacaklarını öne süremezler. Fransa ve diğer Avrupa ülkelerinde 25 yıldan buyana süregelen sosyalistlerle birleşme hayali bugün şimdiye dek görülmedik şekilde zorlaşmıştır. Bütün Avrupa'da, sosyal demokratlar seçimlerde acı yenilgilere uğramaktadır. Seçimlerde ağır yenilgilere uğrayan sosyal demokratlar «Avrupalı» maskesi altında Amerikan taraftarları arasına katılmakta, Amerikancı kampın içine girmektedirler.

Her ne pahasına olursa olsun sosyalist partiler ile ittifak yapmak demek, NATO'yu ve kapitalizmi devirmek için yürütülen gerçek savaşı terketmek, kitle savaşına ihanet etmek demektir.

Son zamanlarda Avrupa ülkelerinde cereyan eden olaylar, Brandt'ın Federal Almanya'daki, Nenni'nin İtalya'daki, Mollet, Defferre ve Mitterand'ın Fransadaki, Wilson'un İngiltere'deki durumları incelemelerimizi doğrulamaktadır. Bugün, Brandt, Nenni, Mollet, Defferre, Mitterand ve Wilson gibi kişiler, Amerikan emperyalizminin desteğini arayan burjuva sınıflarının birer hizmetkarından *başka birşey değillerdir.* Artık bu gibi kişilerle herhangi bir şey yapmak mümkün değildir. Bu nedenle, Avrupalı komünist partiler yeni ittifaklar aramak zorundadırlar.

Batıdaki devrim artık, sosyal - demokratlarla yapılacak ittifaklara bağlı değildir. Batıdaki devrim, büyük sermaye sahipleri tarafından sömürülen ve devrimci kütleyi meydana getiren, köylü işçilerin ve aydınların ellerinde bulunmaktadır, artık bundan böyle...

İnönü, Demirel'e incir ikram ediyor...

MEMNU MEYVE!

haftanın karikatürü

Ol mahiler ki...

Türkiye'de sağduyu daima palavra ve demagojiye mağlup olmuştur. Çünkü sağduyu pasif bir değerdir ve çoğu zaman mızmızdır.

Türkiye'de hürriyet vardır, tümen tümen. Ferdi hürriyetleri yoketme hürriyetine kadar.

Türkiye'de basın hürriyeti vardır. Tümen tümen... O kadar ki bizzat basın hürriyetini boğacak ve basın mesuliyeti duygusunu yok edecek kadar.

BURHAN FELEK
(Cumhuriyet - 15.6.1969)

■

ANT'IN NOTU: Bu Bay Felek, aynızamanda Türkiye Gazeteciler Cemiyeti'nin başkanıdır. Gazeteciler hakkında yüzlerce yıllık hapis cezaları istenirken, birçok yazar cezaevlerinde yatarken, «basın hürriyeti»ni savunması gereken Gazeteciler Cemiyeti Başkanı'nın «tümen tümen basın hürriyeti»nden söz etmesi, Türkiye'de değilse bile, Bay Felek'in beyninde sağduyunun palavra ve demagojiye çoktan mağlup olduğunun kanıtıdır.

BEDİİ FAİK ve OROSPULAR

Hani tam ev sahibini korkutmağa kalkışan usta hırsız bunlar. Üniversiteyi yakıp yıkacaklar, dekan odalarında, profesör odalarında içkiler içip komünist orospular oynatacaklar, kitapları yağma edecek, makinaları kıracaklar ve uslu akıllı öğrencilerin imtihana girmelerini taşlarla sopalar da önleyecekler... Ve bütün bunlardan sonra da «polis gelmesin!» diye bağıracaklar.

BEDİİ FAİK
(Dünya - 16.6.1969)

■

ANT'IN NOTU: Devrimci üniversiteli kızlara «komünist orospular» diye alçakça dil uzatan özel sektör beslemesi Bedii Faik'in *«komünist»liğin ne olduğunu bilmemesine* şaşmayız. Ama «orospu» nedir, borazanlığını yaptığı mutlu azınlığın viskili, havyarlı âlemlerinde boy gösteren bir Bedii Faik bunu bilmesin, hayret ki bin kere hayret!

Meşhedi'yi yaya bıraktı

Vezir Hüveydâ'nın olgun insanlığı her halinden belli... Her halinden hüveydâ.

Ve biliyorsunuz ki, «Hüveydâ»nın türkçe karşılığı «âşikâr»dır. Belli demektir hüveydâ...

«Üstünde henüz tâzeliğin sihri hüveydâ.

Hâlâ titrer üstüne enzâr-i temâşa...»

Türkiye'nin en candan, en samimi dostu hiç şüphesiz İran'dır... Ve elbette böyledir, böyle olması gereklidir. Zâten ancak böyle oluşu tabii sayılabilir. Hariciye vekilimizin çok âhenkli bir diction'la açtığı fransızca nutuklar faslı, İran Başbakanı'nın Fransız diline hakimiyetini dinleyenlere tattırarak bittiği zaman, Türk - İran münasebetlerini ayarlıyan ve sürdüren kardeşlik atmosferi, Sultan Abdülhamid'in pek zevkli bir yâdigârı olan ihtişamlı salonu silme doldurmuştu.

NİZAMETTİN NAZİF
(Y. İstanbul - 16.6.1969)

ANT ● Haftalık Dergi ● Kurucuları: YAŞAR KEMAL, FETHİ NACI, DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sahibi ve Genel Yayın Müdürü: DOĞAN ÖZGÜDEN ● Sorumlu Müdürü: ALPAY KABACALI ● Teknik Sekreter: İNCİ ÖZGÜDEN ● İdare Yeri: CAĞALOĞLU, Başmusahip Sok. Tan Apt. 10/11 - ISTANBUL ● Tel.: 27 81 09 ● P. K. 934 — Sirkeci - ISTANBUL Ankara Temsilciliği - Tel. 13 40 20 ● Dizgi: ESENDİKLİ MATBAASI ● Baskı: VATAN

● Taşra Dağıtımı: HÜRRİYET DAĞITIM A. Ş. — Cağaloğlu - İstanbul, Tel.: 27 38 54 ● İstanbul Dağıtımı: FUAT BÜTE - Ankara Cad. 84 - ISTANBUL. Tel.: 27 89 49 ● Abone Şartları: Yıllık 44 Lira. Altı Aylık 22 Lira. Üç Aylık 11 Lira ● İlan: Santimi 25 Lira; Yayın ilanları yüzde 50 indirimlidir ● Tam sayfa yayın ilanları 1500, yarım sayfa 800 Lira'dır ● Küçük yayın ilanları kelimesi 75 Kuruştan kabul edilmektedir.